

Lord Raffles

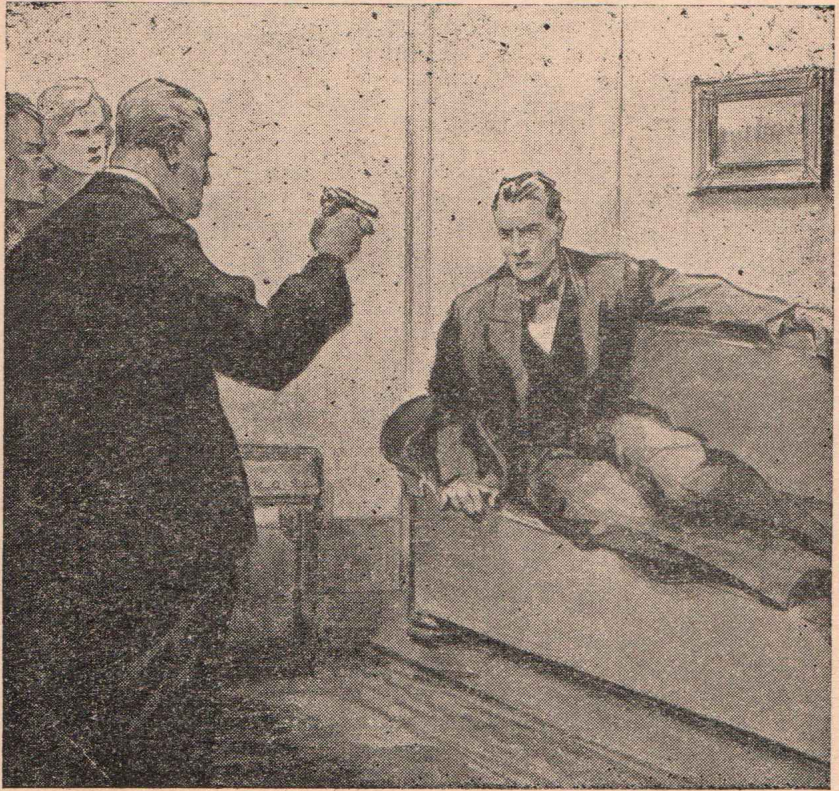
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET NOODLOT VAN PRINS TUAN

N° 2587

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het noodlot van Prins Tuan

HOOFDSTUK I

DE GEHEIMZINNIGE CHINEES

Het vroom dat het kraakte. De thermometer stond op zeventien graden onder nul.

De vorst had de Theems aan boeien gelegd. De ijsbrekers hebben het vaarwater geruime tijd opgehouden, maar tenslotte won toch Koning Koude.

De Engelsman weet zich echter snel aan de omstandigheden aan te passen.

Voor al de jeugd begroette de koude als een welkome gelegenheid om op alle vijvers in de parken van Londen, de schaatsen onder te binden. Het was er vrolijk en druk.

De gehele dag duurt het drukke gedoe voort. Het is alsof de pret niet op kan, alsof er geen narigheid in de wereld bestaat.

Dit is echter slechts schijn. Evenals in andere landen heeft de koude ook hier voor menigeen ellende en verdriet gebracht. De armen, die nauwelijks enige brandstof kunnen bekomen, lijden door deze hevige koude ontzettend en alleen dan, wanneer de milddadigheid

zich over hen ontfermt, kunnen zij in hun armoedige woningetjes een enigszins dragelijke temperatuur verkrijgen.

Gelukkig is de Engelsman over het algemeen niet karig met zijn giften voor zijn arme evenmensen.

Dit is echter in het algemeen gesproken, want evenals dit onder andere volken het geval is, zijn er ook Britten, voor wie er maar één wereld bestaat: namelijk hun brandkast. Deze doen zij alleen open om er de winst, die zij hebben gemaakt, in te leggen, waarna de kast gesloten wordt en nooit open gaat om er eens iets uit te nemen, dat niet voor hen zelf of hun genoegens bestemd is.

Intussen is er iemand, die hen nu en dan noodzaakt wat voor dit doel af te staan. Niemand weet wie dat is. Neen, dat is niet goed gezegd. Iedereen weet wie die man is, maar omdat nog nooit iemand die man, die op gezette tijden de brandkasten der overmatig rijken van een gedeelte ontlast, heeft gezien,

omdat de politie, hoe ijverig deze reeds sedert jaren naar hem zoekt, nog nimmer de hand op hem heeft kunnen leggen, wordt hij de Grote Onbekende genoemd.

Deze Grote Onbekende is niemand anders dan John Raffles, alias Lord Edward Lister, de gentleman-inbreker voor wie geen slot te ingewikkeld, geen brandkast ooit te sterk is gebleken. Met een verbluffend gemak opent hij alle brandkastdeuren, neemt daaruit wat van zijn gading is en kort na een dergelijke... laten we zeggen... operatie, verschijnt er in de dagbladen een bericht, dat de een of andere instelling van openbare liefdadigheid een aanzienlijke som is geschonken; die merkwaardiger wijze heel dicht het bedrag van het gestolen geld nabij komt.

Deze giften zijn afkomstig van Lord William Aberdeen, een als zeer rijk bekend staand filantroop, die niet moede wordt van zijn groot fortuin belangrijke bedragen voor zijn arme medemens af te zonderen.

Het is wel eens voorgekomen, dat de een of andere journalist in het een of ander dagblad het vermoeden opperde, dat de geheimzinnige-gentleman-inbreker, de Grote Onbekende identiek zou zijn met deze vrijgevege filantroop, maar daar deze een zeer vooraanstaande positie in de maatschappij inneemt en een overal zeer geziene persoonlijkheid is, die een ieder door zijn edel karakter voor zich inneemt, wordt een dergelijk vermoeden meestal met ironische glimlach begroet.

Intussen heeft de strenge winter de vrijgevege Lord Aberdeen heel wat te doen gegeven. Hij heeft belangrijke sommen moeten schenken aan verschillende liefdewerken, hospitalen, kindertehuizen enzovoort, terwijl aan zijn woning nog nooit een arme, die bewijzen kon, dat hij met zware zorgen te kampen had, met ledige handen werd weggestuurd.

Tegelijkertijd echter, hield de vrijgevigheid van Lord William Aberdeen gelijke tred met de werkzaamheid van de Grote Onbekende, die, tot schrik van alle gierigaards en rijke nietsnutters,

regelmatig zijn giften uitdeelde, deuren opende en brandkasten plunderde, nu eens in dit gedeelte van de stad, dan weer in dat en telkens op zo'n originele wijze en telkens op zulke grote afstanden van elkaar, dat de politie van Scotland Yard met de handen in het haar zit en op de beschuldigingen van de dagbladen, dat men toch iets tegen het optreden van de onbekende inbreker diende te doen, slechts weet te antwoorden, dat zij machteloos tegenover deze man staat en dat het toch niet aangaat bij elk huis, dat voor een diefstal in aanmerking komt, een politiewachtpost te zetten.

Een dergenen, die het meest van deze aanvallen in de pers heeft te lijden, is de algemeen bekende hoofdinspecteur van politie Phileas Baxter, die met medewerking van zijn secretaris inspecteur Sullivan, plus een legertje detectives alle geheimzinnige inbraken, die de onbekende meesterdief pleegt, onderzoekt, maar met de regelmatigheid van een klok, even zo vele keren... bot vangt.

De hoofdinspecteur heeft in zijn bezit een heel dossier, dat uit niets anders bestaat dan briefjes, die eigenhandig door John Raffles, de Grote Onbekende zijn geschreven en waarin hij op geestige wijze de hoofdinspecteur beklaagt over zijn noodlot hem te moeten achtervolgen, iets dat tot het einde van zijn dagen wel een onbereikbaar ideaal zal blijven.

Het is te begrijpen, dat door de strenge koude, die een verhoogde werkzaamheid van Raffles ten gevolge heeft gehad, de drukte aan het bureau van politie Scotland Yard is toegenomen. Bijna dag en nacht is tot dusverre hoofdinspecteur Baxter met zijn ondergeschikten in de weer geweest en de arme man is een morele en fysieke uitputting zeer nabij.

Niet alleen, dat er van zijn lichaam enorm veel wordt gevergd, daar de ene diefstal nog niet is vastgesteld of een nieuwe wordt gesignaleerd, maar elk nieuw feit heeft hem een briefje bezorgd, dat de Grote Onbekende hem alsdan heeft gezonden en waarin met hem en het gehele korps van Scotland Yard

de spot wordt gedreven.

De enige, die onder al die narigheid zijn goed humeur niet verliest is inspecteur Sullivan, de rechterhand van Baxter. Deze man heeft het geluk een onverwoestbaar optimisme te bezitten, terwijl hij bovendien de daden van Lord Lister in het juiste licht beschouwt, namelijk, dat hij het meer weldaden dan misdaden vindt. Weliswaar brengt zijn beroep mee de man te achtervolgen, maar hij vindt het niet erg, dat dat niet lukt.

De man is voor de armen goud waard en de schrik van gierigaards en rijke nietsdoeners, die gewoonlijk hun fortuin op een wijze hebben verkregen, die niet door de beugel kan, maar niettemin op zo'n manier, dat zij buiten het bereik van de aardse rechter blijven. Dat is de lijfspreuk van Sullivan, hetgeen natuurlijk dikwijls tot een conflict leidt met zijn onmiddellijke chef, Baxter, die in Raffles alleen een misdadiger wil zien.

De verhoogde activiteit van Raffles had tot gevolg gehad, dat het op Scotland Yard reusachtig druk was geworden. Hoofdinspecteur Baxter trok zich elke nieuwe diefstal van Raffles als een persoonlijke belediging aan. Iedereen vreesde, dat de goede man vandaag of morgen een langdurig ziekteverlof zou moeten aanvragen, teneinde een grondige zenuwkuur te ondergaan.

Maar als de nood het hoogst is, is de hulp het meest nabij. Ook hier was dit het geval, op een ogenblik, dat heel Scotland Yard in rep en roer was over een drietal meesterlijke diefstallen, die met een tussenpoos van slechts enkele uren in drie ver van elkaar gelegen wijken van Londen waren gepleegd en waaruit onomstotelijk bleek, dat de dief, niemand anders was dan Raffles. Op een gegeven ogenblik hielden de raadselachtige inbraken plotseling op, alsof de dader met één slag van het aardrijk was weggevaagd.

Natuurlijk hielden de dagbladen tegelijkertijd op met het vermelden van belangrijke giften aan liefdadigheidsinstellingen, welke door Lord William Aberdeen werden verstrekt.

Over de oorzaak van dit laatste kan

men inlichtingen bekomen, daar iedereen weet waar de rijke filantroop woont, namelijk in een fraai huis in de Cromwellstreet.

De korte winterdag spoedde ten einde en de schaduwen begonnen al hoger en hoger op te kruipen tot zij het uitspannel bereikten, dat van blauw in zwart veranderde en waaraan de sterren begonnen te flikkeren.

Alleen in het westen sprak een lichte oranjegloed van de pas gescheiden dag.

Het is overal rustig, er is geen wind en de bladerloze takken der bomen steken als fijn kantwerk tegen de westelijke horizon af.

Het huis van Lord Aberdeen ligt geheel vrij in een grote tuin, waarin zich aan de ene zijde een groot tuinhuis bevindt en aan de andere kant een garage.

Een aantal vensters van het huis zijn verlicht. Dit mag een zeldzaam feit worden genoemd, daar het huis van Lord Aberdeen gewoonlijk kalm en als uitgestorven is.

Op dit ogenblik ziet men voor het hek een grote gesloten auto geparkeerd. De vestibule is volop verlicht en een deftig heer met witte baard en gouden bril op en gekleed in een keurig costuum, waarover een lange pels wordt geslagen, voorafgegaan door een bediende, de oude kamerdienaar Gaston, gaat de met een rode peluchen loper belegde trap af.

Als laatstgenoemde op het punt staat de straatdeur voor de vertrekkende heer te openen, spreekt deze hem aan en vraagt, terwijl hij de hand op diens schouder legt:

— Wat kijk je triestig, Gaston, heb je verdriet?

— Neen dokter, luidt het antwoord, verdriet is het ware woord niet. Ik maak mij alleen bezorgd over mijn meester, want toen hij drie dagen geleden, door Charles Brand en James Henderson werd thuis gebracht, dacht ik dat ik een lijk voor mij zag.

— Nu, Gaston, kijk maar een beetje vrolijker, hoor. Je meester komt er schitterend bovenop. Hij ziet nog een beetje bleek, maar dat is ook niet te verwonderen, als men zoveel pijn heeft gehad als hij. Die hoofdwond was al lelijk ge-

noeg en dan nog allebei de benen breken. Maar, het ergste is nu geleden; ik sta er voor in, dat de wond en de benen prachtig zullen genezen. Er moet natuurlijk wat geduld geoeffend worden, en je meester springt weer van tien treden tegelijk. Aanstaande zomer is hij weer de oude.

Een ogenblik daarna slaat de geneesheer het portier van de geparkeerde auto achter zich dicht.

Uit het gesprek heeft men onmiddellijk kunnen afleiden, dat de werkzaamheden van Lord Aberdeen voorlopig een einde hebben moeten nemen, aangezien hij door een ongeval is getroffen.

Het ziekenvertrek is een grote kamer aan de achterzijde van het huis, dat op de tuin uitziet.

Midden in de kamer staat een groot ledikant.

Het heeft vier kunstig gesneden stiften, welke een hemel dragen, waarvan kostbare damasten gordijnen afhangen.

Op het ogenblik zijn de gordijnen open, zodat men kan zien wie op dit bed ligt.

Op een aantal kussens en onder fijne sneeuw witte lakens ligt een omzwachteld hoofd en in dat hoofd schitteren een paar donker grijze ogen.

De neus is evenals de lippen fijn besneden, maar van de oren en voorhoofd is niets te zien, daar het verband niet alleen de schedel, maar ook deze lichaamsdelen omsluit.

Naast het ledikant zit een jonge, blonde man, Charles Brand, vriend en secretaris van Lord Aberdeen. Meewarig kijkt hij naar het omzwachtelde hoofd op de kussens en het is alsof er tranen in zijn ogen blinken.

De zieke en zijn vriend spreken met elkaar.

Het onderwerp van het gesprek is onveranderlijk sedert vier dagen hetzelfde: de oorzaak van het ongeval, dat Lord Aberdeen op het ziekbed heeft geworpen.

— Luister eens Charles, zegt de gewonde, het geeft niets dat wij er over napraten. Zoals gezegd, is het een ongeluk geweest, dat iedereen kan overkomen.

— Jawel, zegt Brand, maar ik geloof, dat ik je beter ken dan wie ook en ik wil dan ook aannemen, dat het hier zuiver een ongeluk betreft. Ik wil alleen maar zeggen, dat ik het tijd vind, dat je nu dat gevaarlijke dubbelleven eens staakt. Je hebt, dunkt me, nu genoeg voor de lijdende mensheid gedaan en ik vind dat je je taak wel aan een ander kunt overdragen.

De zieke glimlacht medelijdend als hij zegt:

— Meen je nu heus wat je zegt, Charles? Jij bent er net zo goed van overtuigd als ik, dat er nooit iemand zal gevonden worden, die mijn taak overneemt. Mijn beroep van gentleman inbreker sterft met mij, daar ben ik van overtuigd en daarom wil ik, zolang ik adem kan halen, werken.

Zou je nu heus denken, dat ik mij door zo'n ongeval, als mij nu is overkomen, zou laten weerhouden, om datgene te doen, wat ik als mijn plicht beschouw?

Brand knikte hem met een meewarige blik toe en dat schijnt zo komisch op de gewonde te werken, dat deze in een lach schiet, die echter onmiddellijk ophoudt. Lord Aberdeen trekt een pijnlijk gezicht en zegt:

— Ai, sapperloot, wat trekt die wond. Er komt vannacht natuurlijk weer niets van slapen.

— Wat dat betreft, kan ik je geruststellen, Edward, zegt Brand. Ik zal aanstonds de verpleegster roepen. De dokter heeft een morfine injectie voorgescreven en je zult vannacht slapen als een roos. Hij heeft de dosis nauwkeurig overeenkomstig jouw sterk gestel afgemeten, zodat je nergens bang voor hoeft te zijn. Neen, laat hij er op volgen, als de gewonde de handen afwerend uitstrekt, je zult er dit keer aan moeten geloven. Het is noodzakelijk, dat je wat slaapt anders ga je ten onder aan uitputting. Dat is dus goed begrepen, niet waar, geen protesten, mijn orders daarentrent zijn strikt.

Als Brand dit gezegd heeft, gaat hij de kamer uit, om de verpleegster te halen.

Lord William Aberdeen, die niemand anders is dan Lord Edward Lister, a-

lias John Raffles, de gentleman-inbreker, werd op zekere nacht gewond thuis gebracht. Hij had die nacht te veel hooi op zijn vork genomen, door drie inbraken achter elkaar te plegen.

Twee ervan waren schitterend gelukt, maar de derde dreigde te zullen mislukken door een zekere zorgeloosheid van de meesterdief, die door een onachtzaamheid de bewoners van het huis, waar hij inbrak, had doen ontwaken.

Er werd een vervolging op touw gezet, die de meesterdief zozeer in het nauw dreef, dat zijn enige kans op ont-snapping was uit het raam te springen.

Hij deed dit ook, maar... met de bovenvermelde noodlottige gevolgen.

Doordat hij die nacht zich in een vreemd huis bevond, was hij even in de war geraakt. Hij meende dat hij op de etage gelijkvloers werkte en dat zijn sprong uit het venster hem, te midden van een bloemperk zou brengen.

Dat was een misrekening, want hij bevond zich op de tweede etage en hij kwam weliswaar levend beneden, maar met een gat in het hoofd en een dubbele beenbreuk.

De pijn maakte hem bewusteloos en hij zou dit keer zeker in handen van de politie zijn gevallen, als Brand en Henderson, die, zoals gewoonlijk, op de uitkijk stonden, hem niet in allerijl in zijn geparkeerde auto hadden gedragen.

Dit was de geschiedenis van de verwonding van Raffles.

Het ergste van alles vond hij nog de gedwongen werkloosheid in bed.

Op dat ogenblik trad de verpleegster het vertrek binnen, een allerliefst zus-tertje, geheel in het wit gekleed met een knap gezichtje, die kalm en bedaard en met grote zekerheid in haar bewegingen haar gang gaat. Zij verricht de gewone werkzaamheden, die bij een zieke voor het intreden van de nacht moeten worden uitgevoerd en roept dan Charles Brand, daar die haar moet assisteren bij de onderhuidse morfine injectie.

Nogmaals probeert Raffles te protes-teren, maar het is te vergeefs en na enkele ogenblikken is hem de injectie toegediend.

Nauwelijks is dat gebeurd, of Gaston, de oude kamerdienaar treedt binnen. Hij blijft bij de deur staan en wordt op de voet gevolgd door een vreemdeling, die Raffles nog nooit van zijn leven heeft gezien.

Hij opent de mond om te vragen wat dat onverwachte bezoek betekent, maar nog voor hij één woord kan uiten, naderd de vreemdeling zijn bed en knielt neer.

Even daarna staat hij op, maakt een haakje van zijn overkleding los en deze valt van zijn schouders als een losse mantel.

Tot Raffles' verbazing staat nu een Chinees voor hem. Een vriendelijke glimlach plooit zijn gelaat en hij spreekt met een zoetvloeiende, zachte stem:

— Ik groet u heer. Mijn ogen zijn verheugd dat ze u zien, maar mijn hart is treurig, nu gij pijn moet lijden. Ik zal u de tijd helpen korten met een verhaal, dat bewijst, dat de slechtheid en de verdorvenheid niet alleen woont in de harten van de bewoners van het avondland.

Raffles vindt alles zeer vreemd, maar is tè geamuseerd, om iets tegen te zeggen.

Als deze bezoeker werkelijk gekomen is, om hem de tijd te helpen korten, laat hij dan zijn gang gaan.

Hij kijkt in de kamer rond, om te zien hoe Brand en de verpleegster zich ten opzichte van de vreemdeling gedragen, maar hij ziet ze niet meer.

Eerst nu merkt hij, dat de kamer een ander aanzien heeft verkregen. Waarschijnlijk hebben zij de Chinees verwacht, want het vertrek is geheel voor hem ingericht. Al de kostbaarheden, die hij van zijn reizen in vroeger jaren, heeft meegebracht, alle curiositeiten, waarnaar hij zo gaarne kijkt, zijn hierheen gebracht en smaakvol in het vertrek opgesteld.

Aan de wanden hangen kleurige kakimono's.

Op de vloer liggen veelkleurige maten en aan één kant van de kamer staan zilveren en koperen kandelaars, porseleinen karbouwen en Boedhabeelden van grote schoonheid.

De elektrische lampen zijn alle omge-

ven door vierkante, Chinese lantaarns, die een diffuus licht verspreiden en de kamer in het schemerdonker laten.

Toch ziet Raffles goed wat er gebeurt en hij kan duidelijk zien, dat de geheimzinnige Chinees met zijn lange vlecht op de rug, naar het midden van de kamer gaat en een slag geeft op de koperen gong, die daar hangt.

Zacht en melodieus klinkt het heldere geluid door de kamer en voor het geheel uitgestorven is, ziet hij de Chinees zitten met gekruiste benen in de houding van de porseleinen Boedha op de schoorsteenmantel. De man zit op een divan temidden van een stapel kussens en begint met zachte, welluidende stem te spreken.

Hij spreekt Chinees en hoewel Raffles van die taal slechts enkele woorden kent, verstaat hij alles wat de Chinees begint te vertellen, woord voor woord.

Stil en bewegingloos ligt Raffles met zijn omzwachteld hoofd en zijn gespalkte benen op zijn bed en laat de woordenstroom van de Chinees over zich heen vloeien. De woorden volgen elkaar zonder onderbreking op en zonder de minste inspanning dringen zij in zijn hersens door.

Nog éénmaal verwondert hij zich vaag over de afwezigheid van Charles Brand en de verpleegster, dan zakt hij behaaglijk in de kussens en laat zich gaan.

HOOFDSTUK II

EEN AFGODENFEEST

Tsai-Soi, de lentegod van China, hield zijn intocht in Peking.

Het plumpe afgodsbeeld, uit hout vervaardigd en zo hoog als een huis, werd op een grote wagen rondgereden en lachte met brede grijns naar de joelende scharen aan zijn voeten.

In de rechterhand draagt het beeld een zak, gevuld met het kostelijkste, grofkorrelige graan, de linkerhand wordt als zegend uitgestrekt naar de volksmenigte, die de God omvangrijke hoeveelheden voedsel schapen en varkens offert.

Tsai-Soi neemt alles in ontvangst met de brede grijnslach en zijn priesters drijven de schapen en varkens weg.

Tsai-Soi is een machtig God.

De keizer en de prinsen, gevolgd door de voornaamste hoogwaardigheidsbekleders, komen hem offers brengen.

Peking is als een krioelende mierenhoop, als Tsai-Soi zijn intocht houdt.

Alles spreekt slechts van Tsai-Soi en tracht in zijn gunst te komen.

Een smeekschrift aan deze God wordt door de voornaamste mandarijn van het Keizerlijk Ministerie geschreven. Daarin wordt op bevel van de keizer het

weer voorgeschreven: zo en zoveel regen, zo en zoveel zonneschijn, en dit verzoekschrift wordt het beeld om de hals gehangen.

Tweemaal leest men het, in tegenwoordigheid van de keizer voor, opdat de dagen van de regenval goed mogen doordringen in zijn goddelijke hersens.

Gerustgesteld keert de keizer dan terug en het volk offert verder en verbrandt kartonnen ossen, terwijl Tsai-Soi grijnst en stom en dom blijft kijken met zijn gelaat van hout.

Te midden van de vrolijke feestvreugde, het krijsen der muziekinstrumenten en het knallen van het vuurwerk, wandelen een jongeman en een jong meisje.

Hij heet Win-seng en zijn kleding is zo armoedig dat iedere voorname Chinees hem ontwijkt als een verworping. Maar hij is krachtig en goed gebouwd en hij is niet ouder dan hoogstens twintig jaar.

Een slanke vrouw gaat aan zijn zijde. Zij is dicht gesluerd en haar tunika is van een sneeuw witte kleur, doch zonder enig versiersel van zijde of goud. Win-seng dringt door de menigte heen.

— Kunnen wij geen zijstraat inslaan?

vraagt het meisje, ik ben vermoeid en mijn voeten kunnen mij niet meer door de grote stad dragen. Win-seng, moest je je zwarte roos van Han-strom naar hier voeren? Win-seng, ik heb honger.

— Wij moeten naar de Gezantschapstraat, antwoordt Win-seng, daar woont de broeder van onze moeder, I-lai-ko genaamd. Hoe zouden wij zonder geld een onderdak kunnen vinden, wij moeten naar I-lai-ko, mijn schat. Wat zegt Confucius: zonder geld, moet je voor de tempel bidden. Wil je deze nacht hongerig en verkleumd op straat blijven?

Zijn woorden worden onderbroken door de begeleiders van een machtig mandarijn, die met luid geschreeuw de mensen uit elkander jagen.

— Maakt plaats, ellendige honden die in het stof kruipt, maakt plaats voor Kwo-saing, de man die veertig draken doodde, de ster der gerechtigheid. Maakt plaats, bedelaars, die het leven niet waard zijn.

Op deze wijze schreeuwen zij voort en met hun zwaarden banen zij zich een weg door de volksmenigte.

Vermoeid, met onverschillig gebaar ligt de geweldige op zijn zijden kussen, dat met muskusgeur is doortrokken. Zijn grijs hoofd knikt slaperig de maat waarin de dragers lopen, die zijn baldakijn torsen.

Hij is gekleed in een met goud bestikte kaftan en grote, kostbare parelsnoeren zijn door zijn grijze haarvlecht geslingerd. Gouden banden, met edelstenen bezet, houden de vilten sandalen aan zijn voet en zijn hand, waaraan kostbare ringen prijken, hanteert een schitterende waaier van pauweveren waarin smaragden en robijnen fonkelen.

De lange nagels flikkeren van diamantpoeder en tonen de macht en het aanzien van deze man.

Af en toe grijpt hij in een kleine buidel die aan zijn rechter- en linkzijdige is geplaatst en dan werpt hij een regen van glinsterende gouden munten in de volksmenigte.

Dat doet hij ook op het ogenblik, als hij bij Win-seng is aangekomen.

Onder luid geschreeuw werpt het volk zich op de rollende goudstukken.

Alleen Win-seng doet het niet. Door het gedrang echter wordt het meisje de sluijer afgerukt en juist op dat ogenblik kijkt de machtige Kwo-saing naar haar om.

Zijn verveeld lachje verdwijnt van zijn gelaat en in zijn ogen schieten lichtsprankels.

Het meisje is schoon, zo schoon, als hij nog nooit een vrouw in Peking heeft gezien.

Hij ziet, hoe de jongeling de sluijer weer vastmaakt en haar uit het gedrang voert.

Zacht roept Kwo-saing de naam van een van zijn lijfwachten. Als een afgerichte tijger kruipt de slaaf naar zijn heer en luistert sprakeloos naar diens bevel.

Terstond wenkt hij twee wachters aan zijn zijde en verdwijnt met hen onder de volksmenigte, terwijl Kwo-saing de weg naar zijn paleis voortzet, thans niet meer vermoeid en onverschillig, maar met volle handen en opgewonden gebaren zijn muntstukken onder het volk strooiend.

Kwo-saing lacht als een plomp en dik afgodsbeeld.

— Maakt plaats, maakt plaats daar, honden, schreeuwen zijn slaven. De machtige Kwo-saing, de man die veertig draken doodde.

Zijn paleis ligt dicht bij het hotel van de Franse gezant.

Men zei in Peking: Kwo-saing is de voornaamste onderdaan van de Keizer. Kwo-saing is het duurste en slechtste geld van de Russen en de Engelsen. Want Kwo-saing is vals.

— Boedha is groot en machtig, zei Kwo-saing luid en op fluisterende toon vervolgde hij:

— Als hij verstand en macht geeft.

Win-seng en Anitai waren kinderen van een vader, die alles verspeelde.

Toen hij geen land en huis meer bezat, verkocht hij zijn veertienjarige dochter Anitai aan Ma-leng-sadok, een oude theehandelaar in Tsent-sin, die door de keizer, voor bewezen diensten, gedecoreerd was.

Veertig dollar was de koopsom.

Haar broeder Win-seng hoorde van een getrouwe slaaf, dat zijn zuster verkocht was en bij nacht en ontij vluchtte hij met Anitai naar Peking, terwijl hun vader in een opiumroes lag.

Ma-leng-sadok liet de oude man daarom een kopje kleiner maken.

Win-seng wist het, maar Anitai's vrijheid was het hoofd van die vader waard, want Confucius leert:

— Een speler is slechter dan een moordenaar.

Met grote moeite gelukte het de jongeman, zijn zuster en zichzelf buiten het volksgewoel te brengen en de stille Gezantschapstraat in te slaan.

Tien jaren waren voorbijgegaan, sinds hij als knaap met zijn moeder zijn oom bezocht.

Zijn oom was portier van het Franse gezantschap.

Op dit ogenblik komen enige krijgslieden in snelle draf aangereden.

Win-seng nadert hen en vraagt naar het huis met de blauw-wit-rode vlag.

De grootste en zwaarst-gewapende van hen antwoordt:

— Volg ons, wij gaan naar dat gebouw.

Win-seng en Anitai volgen en stonden

enige ogenblikken later voor het paleis. De ijzeren deur wordt geopend, Win-seng ziet een hal, die van goud schittert.

Plotseling krijgt hij een geweldige slag op het hoofd, zodat hij bewusteloos neervalt. Het laatste wat hij hoort, is een kreet van Anitai.

De ijzeren deur wordt achter haar gesloten, twee slaven komen te voorschijn, nemen de bewegingloze Wing-seng op en dragen hem weg.

Voor de tempel van de grijnzende Tsai-Soi leggen zij hem neer. De laatste stralen der ondergaande zon beschijnen hem als de priesters komen om de slaven hun last af te nemen.

— Kwo-saing zendt u dit offer, zeggen zij. Hij heeft een Eunuch, een vrouwenbewaker nodig voor de keizerlijke harem. Tsai-Soi moge zijn genade schenken.

Zo spreken de slaven tot de priesters, De priesters grijnzen en slepen het bewegingloze lichaam van Wing-seng in de donkere tempel.

Tsai-Soi hurkt als een grijnzend on-dier voor de ingang en bewaakt zijn diepste geheimen.

HOOFDSTUK III

EEN VERIJDELDE MEISJESROOF

Nacht en duisternis heersen in Peking.

Bij de Engelse gezant is een grote avondpartij. Alle voorname Europeanen en andere vreemdelingen zijn uitgenodigd.

Juist treden twee heren, gevolgd door bedienden van het gezantschap buiten de deur.

De ene is de Italiaanse groothandelaar Saltorelli en de andere, John Rafles, die onder de naam van een zekere Lord Cheekman een rondreis door China maakt.

Eigenlijk is het een studiereis, zoals hij, voor zijn vertrek uit Londen, tot zijn vriend en secretaris Brand heeft gezegd.

Hij wil het terrein bestuderen voor het uitvoeren van enige meesterstukjes en nu eens de Chinese politie in al haar eigenaardigheden leren kennen.

— Wilt gij werkelijk te voet gaan, mylord? vraagt de koopman.

— Waarom niet, Signor Saltorelli? Ik geloof, dat de wijn en de gerechten zo voortreffelijk zijn geweest, dat men een dergelijke kleine wandeling nodig heeft voor de spijsvertering. Ik loop dus. Het is niet de eerste keer en Peking is voor ons Europeanen, veiliger dan Londen en Parijs.

— En toch, en toch, ik waarschuw u, mylord. Menige is hier verdwenen, zonder dat ooit een kledingstuk van hem

weer te voorschijn kwam.

— Kom, Signor, zo gauw raakt men niet verloren. Wel thuis. Morgenavond zal ik zo vrij zijn, gevolg te geven aan uw uitnodiging. Goeden nacht; mijn groeten aan de dames; tot weerziens.

— Wel thuis, Lord Cheekman, roept Saltorelli hem na vanuit een tweewielig rijtuig, een riksha.

John Raffles loopt door de bedelende Chinezen heen, zonder notitie van hen te nemen.

De Grote Onbekende heeft zijn intrek genomen midden in Peking. Hij wil de stad en de bevolking nauwkeurig bestuderen en is van mening, dat dit in het Europese gedeelte moeilijk zal gaan.

Hij woont bij een zekere Huen-Schang, een goudsmid. Het huis, dat deze man bewoont, is zeer zindelijk.

Feinzend loopt de Grote Onbekende de Gezantschapstraat door.

Bij het Franse paleis steekt hij een sigaar op en terwijl hij stil staat, hoort hij plotseling de gesmoorde kreten van een meisje uit het aangrenzende paleis van een Chinees.

Een ogenblik luistert hij; de kreten klinken als in grote doodsangst, maar opeens wordt alles weer stil.

Raffles denkt een ogenblik na, wat hij zal doen, dan gaat hij, zonder aan het gevaar, dat misschien dreigt, te denken, naar de deur van het paleis en klopt daarop luid.

Hij hoort hoe daarbinnen sloffende schreden naderen.

Een luikje wordt geopend in de grote deur, waardoor een lichtstraal in de duisternis valt.

In de Chinese taal, die Raffles niet verstaat, vraagt iemand wat hij wenst.

Lord Lister vraagt in het Engels, wat het geschreeuw te betekenen had?

— Frankenhond, scheldt de portier. Hij ziet Raffles voor een Fransman aan.

Geprikkeld door deze Chinese vloek nadert de Grote Onbekende snel het venstertje en voor de portier het kan vermoeden, slaat Raffles hem met zijn wandelstok in het gelaat.

Het gevolg hiervan is een luid getier van de portier.

Het wordt nu levendig in het gebouw

van het aangrenzende Franse gezantschap en gewapende dienaren met lantarens snellen naar buiten.

Ook in het paleis van de Chinees is alles in rep en roer. Kleine vensters worden geopend, papieren lantarens ontstoken en gewapende mannen snellen nu heen en weer.

De paleisbewaarder van het Franse gezantschap treedt nu naar Raffles toe en vraagt hem naar de oorzaak van het tumult.

De Grote Onbekende noemt zijn naam en vertelt de reden van het rumoer.

De paleisbewaarder begeeft zich naar de poort en verlangt, dat men hem en zijn bedienden onmiddellijk huiszoeking zal toestaan.

Enige seconden verlopen, zonder dat zich iets in het paleis beweegt, dan hoort men een bevel en de poort wordt geopend.

Een aantal tot de tanden gewapende Chinezen staat in de vestibule.

Lord Lister houdt het daarom voor raadzaam zich niet naar binnen te begeven, zodat de paleisbewaarder zegt:

— Naar buiten, honden, of mijn Russische knoet zal je een handje helpen. Waar is Kwo-saing, het hoofd der Pekingse politie, de man, die veertig draken doodde? Haalt hem hier. Wat voor een schandaal bedrijft hij nu weer?

Hij laat zijn zweep enige keren knallen en brengt daardoor de slaven in beweging. Hun ogen fonkelen van wraak tegen de gehate vreemdeling.

Op dit ogenblik verschijnt Kwo-saing en zegt:

— O, Excellentie, welk een eer, welk een grote eer bewijst gij mijn nederig dak, deel te willen nemen aan mijn eenvoudig avondmaal.

— Ik ben gaarne bereid, u niet verder lastig te vallen, als gij mij vertelt, wat de kreten, die uit uw huis klonken, te betekenen hebben, zegt Raffles.

— Je kunt je leugens wel voor je houden, zegt de Chinees, die als tolk voor Raffles optreedt, en zeggen waar wij moeten zijn.

Hij wenkt bij die woorden enige Franse soldaten en treedt met hen het paleis binnen.

— Uw lordschap, dit is het enige

middel om iets bij dit boevenpak te bereiken, zegt hij tot Raffles, die buiten wacht.

Kwo-saing strompelt onder veel buigingen en een stroom van woorden over de hoge eer vooruit, en Raffles ziet hem in het donker van het paleis verdwijnen.

Er verloopt wel een half uur, voordat hij terugkomt.

Eindelijk is hij weer bij de poort gekomen en de bedienden dragen een gesluierde vrouwengestalte tussen hen in.

— Dat was een grap, mylord, zoals ik er zelden een heb beleefd, zegt de paleisbewaker.

Eerst nodigde hij mij in zijn eetzaal, drong mij een glas saki op en legde daar een rol dollars naast. Ik nam deze en zei:

— Kwo-saing, de plaats is leeg.

Hij begreep en haalde een tweede glas.

Halt, dacht ik, nu ben ik er zeker van, dat de kerel een misdaad heeft begaan.

Ik ging dus zoeken.

Bij het vrouwenvertrek wil mij een kerel naar de keel vliegen, ik sla hem

neer, dring het vertrek binnen en vind twee oude vrouwen. Reeds wil ik weg gaan, toen ik onder zijden kussens een onderdrukt snikken hoor. Ik slinger ze weg en vind dit meisje geboeid en met een prop in de mond.

Dat was dus de reden van het rumoer. Ik verzoek u het meisje mee te nemen.

Vooruit. Gaat naar jullie hollen terug, rovers en dieven, roept hij tot de Chinese dienaren, die het bevel dadelijk opvolgen.

Raffles denkt even na, waarna hij besluit, het meisje mee te nemen.

Hij wenst de tolk en diens bedienden goeden nacht en legt de arm van het gesluierde meisje in de zijne.

Hij voelt, dat zij beeft.

De Fransen kijken hen enige tijd na, opdat het tweetal niet door de bedienden van Kwo-saing achtervolgd zal worden; daarna trekken zij zich weer in het paleis terug.

De straat is weer stil en laag.

In de reuzenstad Peking heeft niemand iets van het nachtelijk avontuur gemerkt.

HOOFDSTUK IV

DE ZWARTE ROOS ANITAI

Raffles is met zijn beschermeling ongehinderd thuis gekomen.

Hij heeft de mensen, waar hij in huis is, gewekt en wil hun het meisje toevertrouwen, zonder dat hij haar sluier heeft opgelicht en haar gelaat heeft gezien.

Als hij zich omdraait om naar zijn kamer te gaan, voelt hij, hoe zijn handen worden gegrepen en met hete kussen en tranen bedekt.

Gekweld door onrustige dromen, slaapt hij die nacht slecht en tegen de ochtend ontwaakt hij met het vage bewustzijn van alles wat er die nacht gebeurd is.

Snel staat hij op, kleedt zich in een lichte tunica en begeeft zich naar het meisje.

Ongeslulerd staat zij voor hem.

Lord Lister bekijkt haar opmerkzaam.

Het meisje is beslist een schoonheid.

— Spreek je Engels, kind? vraagt Raffles.

— Mijn moeder leerde mij die taal, luidt het antwoord. Ik hoorde sinds mijn kinderjaren veel vreemde talen en zing de liederen der vreemdelingen.

— En hoe komt gij in Peking? vraagt Raffles.

— Mijn vader heeft alles verspeeld en moeder aan de slavenhandelaar Hujung-bin en mij, zijn enige dochter, verkocht. Ik heet Anitai en ik ben met mijn broeder gevluucht. Men heeft hem hier doodgeslagen.

— Ga zitten, kind, terwijl ik eet, zegt Raffles, waarna hij zwiiggend en snel eet. Daarna staat hij op, laat Huen-Schang

bij zich komen en geeft hem opdracht, een draagstoel te bestellen.

Raffles, die zich in het aangrenzende vertrek kleedt, kijkt een tijdlang naar het meisje. Haar onderdanigheid bevalt hem niet en hij besluit, haar vertrouwelijker te maken door haar een gouden haarkam te schenken.

— Anitai, roept hij.

— Ja heer, ik kom. Wat beveelt gij heer?

— Je zingt, zoals je hebt verteld?

— Ja heer.

Voor het eerst kijkt hij haar nu in de ogen.

Hij kan zijn blik niet afwenden en kijkt als in een roes, in de grote, donkere, geheimzinnige Oosterse ogen.

— Zing een lied voor mij, vraagt hij, dan zal ik je als beloning deze gouden kam geven.

Met een vreemd, deemoedig glimlachje kijkt Anitai hem aan en laat toe, dat Raffles een zware gouden kam in haar prachtige, gitzwarte haren steekt.

— Je bent schoon als de zon, de koningin van het oosten, fluistert Raffles en keert zich daarop als verschrikt over zijn eigen woorden van het meisje af.

— Heer, wat zegt gij? Ik begrijp uw woorden niet.

Raffles heeft intussen een koffer geopend, die veel voortbrengselen van het hemelse rijk, welke hij had gekocht, bevat.

Hij neemt er een paar muiltjes en een zijden, met goud bestikte kakemono uit.

— Tooi je hiermee, Anitai, zegt Raffles. Ik wil je beschouwen als een meesteres en mijn gift moge een verontschuldiging vinden in je onvergelyke-

lijke leestalligheid.

De ogen van het meisje glanzen, een gelukkig lachje speelt om haar lippen en zij slaat de blikken neer naar de prachtige kakemono, het rijke gewaad ener vorstin.

Raffles, de koele Europeaan, kijkt voor het eerst sinds vele jaren met stralende blik naar het beschroomde gelaat van een jong meisje en geniet van haar schoonheid.

— Ik zal Huen-Schang vertellen, hoe hij zich tegenover je te gedragen heeft, zegt hij. Wacht mij tegen de middag terug en opdat je niet geheel en al onbeschermd achterblijft, geef ik je deze revolver.

Hij geeft haar het wapen en laat haar alleen.

Met een vreemde uitdrukking op haar gelaat kijkt Anitai hem na.

Heeft zij gedroomd?

Neen. In haar haar steekt een gouden kam en aan haar voeten ritselt de kakemono.

Neen, zij heeft niet gedroomd.

De vreemdeling heeft haar tot meesteres verheven. Tot meesteres, omdat zij, zoals hij zei, zo schoon is als de zon.

Met schitterende ogen neemt zij het gewaad van de vloer op.

Zij voelt nog de nabijheid van de man, die zij onderdanig wil zijn, als een slavin.

Zij weet, dat, wanneer de avondschemen neerdalen en de maan achter de hoge bomen opkomt, als de nachtegalen hun lied kwelen en de bloemen zoete geuren in de zoele lucht verspreiden, dat hij dan zal terugkeren en zij hem zal mogen dienen als een slavin.

HOOFDSTUK V

EEN HANENGEVECHT

In de Thu-lin-straat, tegen de muur van het keizerlijk paleis, bevinden zich enige door vreemdelingen dikwijls bezochte theehuizen en een koffiehuis, door een Maleiër opgericht en dat De Vliegende Zwaan heet.

Hier concentreert zich voor een zeer groot gedeelte het leven der keizerlijke beamtten.

De mensen, die vroeger in grote afgetrokkenheid in het paleis leefden, waren door de Europeanen er langzaam

toe gebracht, dit leven te veranderen en daar de blanken bij voorkeur dit koffiehuis bezochten, waren ook zij erheen gegaan en konden zich ten slotte hun leven er niet meer zonder denken.

Hier werden nieuwtjes verteld, die de Pekingse krant niet kon opnemen, hier werd er steeds door hanen- en sprinkhanengevechten voor gezorgd, dat de verveling niet de overhand kreeg.

Een groot plein grenst aan het gebouw en hier hebben zich enige groepjes verzameld om naar een hanengevecht te kijken.

Onder de aanwezigen bevindt zich ook de Italiaanse groothandelaar Salterelli en zijn vriend Raffles, vergezeld door een voorname Chinees.

Een oorverdovend geschreeuw, gelach en handgeklap vervult de lucht.

— Dertig op de witkop, schreeuwt een Frans soldaat tot een Engels soldaat.

— Vijftig er tegen; halt Lorming, halt. Ik verwed nog een fles erbij, dat de roodkop zal winnen, roept de Engelsman. Goddam, ik draai dat satansbeest de nek om, als het niet wint.

Men kittelt hem met een mes onder de veren, om hem een beetje levendiger te maken.

— Je hanen zijn sufferers, evenals je zelf, Tsin-kai, vervloekte slaapkop, roept een Hollander.

— Laat ze dan braden, roept de Chinees en krijgt door die woorden de lachers op zijn hand.

De twee kemphanen, die met steile veren tegenover elkaar staan, zijn een paar zeldzaam mooie dieren.

De vogels schijnen echter minder bloeddorstig te zijn dan de toeschouwers. Zij lopen heen en weer, fladderen af en toe tegen elkaar op, maar blijven over en weer tamelijk vredelievend.

Dit ergert de toeschouwers. De soldaten hebben talrijke weddenschappen gesloten, de meesten van hen schijnen reeds dronken te zijn, want zij razen en tieren zo, dat men het op straat kan horen. Zij gesticuleren als waanzinnig en doen alsof zij de baas zijn.

Door de vreedzame stemming der hanen geraken zij hoe langer hoe meer in

— Diable, als het nu niet gauw begint, draai ik de vogels de nek om, roept de Fransman.

Een tweede, die naast hem zit, staat op en zegt:

— Vriend, wij zullen zelf eens een handje helpen.

Hij trekt zijn bajonet en boort de punt tussen de veren van de witte haan.

De pijn was zo groot, dat het gekwelde dier opsprong en de ene Chinees naar het hoofd vliegt.

Een brullend gelach der soldaten weerklinkt, terwijl de Chinees de fladderende haan tracht af te weren.

De Chinezen schreeuwen en schelden en om nog méér pret te hebben, stoot de Franse soldaat opnieuw naar de haan, zodat het dier nu met bloedig gekleurde veren op de grond valt.

— Hola, witkop, hola, vooruit, roept een andere soldaat.

Raffles, geërgerd door de brutaliteit van de Fransman, die het dier opnieuw wil pijnigen, treedt op hem toe en zegt op bevelende toon:

— Berg onmiddellijk dat wapen op.

— Oho, roept de soldaat opspringend, terwijl zijn door de drank roodgekleurde ogen Raffles vol woede aankijken; wat betekent dat? Wie ben jij? Wat wil jij? Mij bevelen geven?

— Ja, ik zal je beletten, de dieren verder te mishandelen, zegt Lord Lister met ernstige stem.

— Keer je dan om, als het je niet bevalt, vervloekte Engelsman, roept de Franse soldaat.

— Goddam, Frans canailje, roept nu een der Engelse soldaten woedend uit, geprikkeld door die woorden. Ik zal je met je eigen bajonet tot moes slaan, als je nu je mond niet houdt.

— Mille tonnerres, wat wil die brutale John Bull? roept de Fransman.

— Weg met de Engelse bloedhonden, schreeuwen alle Fransen woedend.

Wel een stuk of twaalf soldaten schreeuwen nu door elkaar, trekken hun sabels en willen gaan vechten.

Reeds willen de Chinezen angstig vluchten, als de woede der twistenden door de hanen wordt afgeleid, die plotseling op elkaar aanvallen en elkaars

kam en borst met de snavels openrijten.

De twist wordt onmiddellijk gestaakt.

Nu geldt aller belangstelling, welke van de twee hanen zal winnen.

De omstanders vechten bijna mee, hun ogen glinsteren koortsachtig. De rode wint tenslotte.

De gele tracht met matte vleugelslagen te vluchten.

De Chinezen snellen schreeuwend nader en vangen de bloedende dieren in hun zakken.

De soldaten betalen hun weddenschappen. Lachend strijken de winnaars het

geld op; met vloekwoorden geven de verliezers het af.

Saltorelli gaat met Raffles naar het koffiehuis.

De door Raffles terecht gewezen soldaat schreeuwt hem na:

— Wij zien elkaar nog wel eens terug.

— Gij hebt u een vijand bezorgd ter wille van een kleinigheid, mylord, zegt Saltorelli en voegt er bij: Gij schijnt niet bang te zijn in China?

— Ik ben alleen bang voor mijn zogenaamde vrienden, zegt Raffles glimlachend.

HOOFDSTUK VI

HET NOODLOT VAN PRINS TUAN

Juist als Signor Saltorelli met Raffles het koffiehuis wil binnentreden, komt een voorname Chinees, vergezeld van verschillende hoogwaardigheidsbekleders voorbij.

Raffles kijkt naar de stoet en Signor Saltorelli deelt hem mede wie die voorname Chinees is.

Die man is Tuan, de meest gehate man in China.

Dat wil zeggen, niet gehaat door het volk of de Mandarijnen, maar door keizerin Tsu-si en haar vertrouwden, aan wier hoofd prins Thun staat.

Zij vreest prins Thun, omdat hij na de dood van de keizerin en van de jonge keizer, voor wie de keizerin moeder het bewind voert, de eventuele troonopvolger wordt.

De prins heeft in Europa gestudeerd en staat bekend als biezonder vriendelijk jegens vreemdelingen.

Drie jaar geleden was hij voor de tweede keer getrouwd met de dochter van een Mandarijn. Het huwelijk was geheel uit liefde gesloten. Zijn eerste vrouw, Pu-Hi, een prinses, was na de geboorte van een zoon gestorven.

Zijn tegenwoordige vrouw, Wandé, is de dochter van een mandarijn van de eerste klasse, begaafd en zeer geleerd.

Wandé is schoon als de leliën op het veld.

Altijd is zij gekleed in witte zijde, geborduurd met rode koelewangbloemen.

Haar kapsel is geheel Europees en versierd met schitterende spelden.

Prins Thun zou de gelukkigste aller stervelingen zijn, als ook Wandé moeder werd van een zoon. Maar de arme, rijke Wandé heeft de met goud behangen olijfboom weinig geholpen.

Tsai-Soi, de lentegod, en Choang-Wong-Ja, de god der vruchtbaarheid, horen haar smeekbeden zwiingend aan.

Met droevige gedachten en glimlachend gelaat wandelt de prinses daaraan en als zij bij zonsondergang in haar purperen palankijn het paleis verlaat en door haar bedienden door de drukke straten wordt gedragen, dan weent zij achter de zijden gordijnen van haar draagstoel bittere tranen, bij het zien van de kleine, aardige kinderen van gelukkige moeders.

De armste vrouw in het Hemelse Rijk is rijker dan de rijkste vrouw van de machtigste man in China.

Haar hart is vervuld van bitterheid, als zij in het paleis het vrolijke lachen hoort van Pu-Yi, de zoon van de overleden gade van de prins, als zij ziet, hoe de vader vol trots naar hem kijkt en haar met een smartelijke blik gadeslaat.

Hij weet, dat het geluk hem ontzegd

is, nog een zoon te bezitten.

Zij denkt, dat het haar schuld is.

Hoeveel zonneshijn en geluk zou Boedha in haar schitterend paleis brengen door zulk een klein, geel kindergezichtje.

Nu heeft eindelijk Kusam, de opperpriester van Tsai-Soi, de machtige lentegod, haar beloofd, de vloek van haar hoofd weg te nemen.

Rijke offers en waardevolle geschenken moet zij geven. Zij wil liever arm zijn, dan de liefde van haar echtgenoot verliezen.

Wandé is nu in de tempel om te offeren.

Zij verbrandt goudpapier en welriekende kaarsen voor het plumpe, grijnzende afgodsbeeld, en haar gebed, dat zij telkens herhaalt, luidt:

— Machtige Tsai-Soi, zend het geluk tot mij en maak mijn deemoedig hart gelukkig door het bezit van een zoon.

Nu nadert haar de opperpriester Kusam en zegt:

— Hebt gij de offers gebracht, die Tsai-Soi wenste?

Wandé antwoordt met zachte stem:

— Ja, dat heb ik.

— Zo volg mij dan en neem mijn hand.

Sidderend volgt de prinses en loopt om het afgodsbeeld heen naar een met zuilen versierde ruimte.

Daar beveelt Kusam de prinses te knielen.

Angstig gehoorzaamt Wandé en nu ziet zij het metalen afgodsbeeld van Tsai-Soi.

Kusam verbrandt de inhoud van een wierookvat; bedwelmende, blauwachtige rookwolven stijgen op en Wandé ziet, hoe de priester een afschuwelijk zwart masker voor het gelaat doet.

Naar haar toe gebogen mompelt hij vreemde woorden en verdoofd door de damp van de wierook, zinkt zij bewusteloos neer.

Onmiddellijk dooft Kusam met een demonisch lachje de wierookvlam, slaat op een koperen gong en enige priesters snellen naderbij.

De opperpriester zegt tot hen:

— Daar ligt de vrouw van onze groot-

ste vijand, prins Thun, die door Boedha voor zijn ongehoorzaamheid wordt gestraft.

Zij echter wil de genade van Tsai-Soi deelachtig worden. Leg haar op het offerblok en voer Win-seng, het slachtoffer van Kwo-saing tot haar.

De opperpriesters sleuren de ongelukkige, bewusteloze vrouw naar de offersteen van Tsai-Soi en Wing-seng wordt binnengebracht.

* * *

Een maand later verlangt prins Tuan van de tempel van Tsai-Soi een vrouwenbewaker.

Op dit ogenblik treden twee opperpriesters binnen en voeren een gesluierde slaaf met zich mee.

Diep buigen zij voor de machtige prins en brengen hem de vrouwenbewaker.

De prins beveelt de slaaf te ontsluiten en hij ziet een jongeling van twintig jaar. Het is de ongelukkige Wing-seng.

De priesters openen hem de mond en laten zien, dat zijn tong is uitgerukt. Wing-seng kan niet meer spreken.

Dadelijk gaan de Boedhapriesters heen en Wing-seng staat alleen voor zijn machtige heer, die hem met een blik vol argwaan opneemt.

Eindelijk maakt prins Tuan een eind aan het zwijgen en vraagt:

— Hoe komt het, dat gij een slachtoffer van Tsai-Soi geworden zijt?

Win-seng duidt door gebaren aan, dat hij door geweld zover is gebracht.

— Dus je haat de priesters? vraagt prins Tuan.

Het antwoord hierop geven hem Win-seng's ogen, die fonkelen van haat, als hij de vraag door met het hoofd te knikken bevestigend beantwoordt.

— Ik zal je de gelegenheid geven, als je mij trouw bent te wreken. Volg mij.

Prins Tuan brengt hem naar de vertrekken van Wandé.

Op zijden kussens ligt zij daar, dromerig in het maanlicht starend.

— Ga vooruit, beveelt prins Tuan en Win-seng treedt aan de legerstede der jonge vrouw.

De zilveren stralen van de maan be-

schijnen de tengere gestalte der schoone vrouw en weerspiegelen zich in de kostbare stenen, die zij om de hals draagt.

Zodra zij Win-seng ziet, springt zij vol ontzetting van haar legerstede op en zinkt op haar knieën.

— Tsai-Soi. Almachtige. Heb erbarmen met mij, roept zij met opgeheven armen.

Win-seng kijkt haar aan en deinst dan verschrikt terug.

Hij herkent haar.

Prins Tuan echter doorziet op dit ogenblik het schandelijke werk der Tsai-Soi priesters en vraagt Win-seng met dreigende stem:

— Kent gij haar?

Een bevestigend knikje volgde.

Enige seconden heerst een dof, drukkend stilzwijgen in het vertrek.

Met van woede verwrongen gelaat springt dan prins Tuan op en grijpt naar zijn scherp geslepen zwaard.

Win-seng, die de dood een uitkomst zou vinden, ontbloot gelaten zijn hals voor het dodelijk wapen en geeft een toestemmend teken.

Met een kreet, als van een ten dode gefolterd wezen, ontvangt prins Tuan het antwoord van de slaaf en vol ontzetting roept hij:

— Honden... honden. Jullie hebt mijn hart gebroken. Daarvoor zal ik je ten verderve brengen. Ik heb je bemind, Wandé, als een godin van goedheid, schoonheid en deugd.

Nu verscheur ik mijn kleren, nu zal ik as op mijn hoofd strooien.

Punkuwoong heeft mij het hart uit de borst gescheurd. Voortaan moet ik als een eenzame ronddolen. Mijn smart zal tot in de wolken dringen en tot in het midden der aarde reiken.

Wandé... Wandé... waarom voerde het noodlot je naar de priesters? Bijgeloof en waanzin?

De vreemde blanke duivels hebben gelijk als zij zeggen, dat wij een dode massa zijn. Onze priesters... onze doodgravers... Honden. Ik zweer bij Boedha, ik zal hun tempels afbreken en deze steden en mensen tot stof vertrappen, want zij hebben mij in hun waanwijs-

heid van alles, alles beroofd.

Sta op, slaaf.

Wandé... wreek jezelf en mij, als je voortaan nog de vrouw van prins Thun wilt heten.

Met deze woorden snelt de half-waanzinnige Chinees heen.

Win-seng staat op. Het is hem werkelijk vreemd te moede.

De woorden van de prins hebben hem verward.

Plotseling hoort hij, hoe Wandé op klagende toon zegt:

— De beschermer van mijn jeugd en schoonheid heeft mij verlaten. Mijn geloof is op een schandelijke wijze bedrogen, het is mij, alsof ik in duizend scherven ben gevallen. Mijn ziel is vervuld vol tranen.

Ea-saa-bar, mijn overleden vader, neem mij tot u; het leven is niets dan ongeluk en teleurstelling voor mij.

Zij houdt de slanke handen voor het gelaat en weent bitter.

Win-seng weet geen troost voor zulk een groot verdriet. Zacht sluipt hij het vertrek uit naar een aangrenzende kamer en legt zich bevend van ontroering op het tapijt neer.

Nu is de prinses alleen.

Urenlang hoort Win-seng haar weenen; eindelijk hoort hij het niet meer en valt in een diepe slaap.

Zo gaan de uren voorbij; ten slotte staat de prinses op, schudt als gedachtenloos haar lange zijden haren uit het rood geweende gelaat en vouwt wanhopig de handen, als een ten dode gekwelde, wild om zich heen kijkend.

Eindelijk schijnt zij weer tot het besef van haar toestand te komen. Zij gaat naar een hoek van het vertrek, waar een groot, porseleinen afgodenbeeld van Tsa-Soi staat en met haar zwakkere krachten werpt zij het op de vloer, zodat het in duizend stukken valt.

Door het geluid gewekt, springt Win-seng verschrikt van de mat op en luissterde enige minuten; dan maakt de slaap zich weer van hem meester.

Maar nu slaat Wandé het gordijn, dat voor zijn kamer hangt opzij en zacht sluipt zij naar de rustplaats van de ongelukkige, die als een marmeren beeld

in het licht der maan neerligt.

De donkere ogen der prinses fonkelen, als zij op hem neerziet. Een waanzinnig glimlachje speelt om haar mond; zij buigt zich over hem heen en kust hem.

Win-seng glimlacht in de droom; het is hem, als speelt hij met Anitai op een weide vol bloemen. Vermoeid van hun kinderlijk spel gaan zij ten slotte rusten. Uit de verte klinkt trompetgeschal tot hen door en Anitai kust hem.

Wandé knielt naast Win-seng neer en zingt zacht een lied.

Dan trekt zij de met goud bestikte kakemono open en haalt uit haar borstkleed een dolk te voorschijn.

Voorzichtig opent zij de tunica van Wing-seng.

Zacht, als strelend, zoekt haar hand zijn hart.

Zij kust het scherpe staal en heft de hand op om het wapen in de borst van de slaper te stoten, maar plotseling opent hij de ogen en kijkt met een glimlach naar Wandé.

Hij denkt, dat zij Anitai is.

Als gloeiende lampen fonkelen de ogen der prinses en slaapdronken sluit hij de zijne opnieuw.

Wederom heft Wandé de dolk op.

Een geritsel aan het paarlengordijn schrikt haar op.

Met een kreet staat zij op en staart naar een vreemdeling... een blanke duivel, die op geheimzinnige wijze het vertrek is binnengekomen.

De vreemdeling treedt nader.

— Waarom wilt gij die ongelukkige doden? vraagt hij. Heeft hij u kwaad gedaan? fluisteren zijn lippen zacht.

Wandé balde de vuisten.

— Ja, hij overlaadde mij in de tempel van Tsai-Soi met smaad en schande. Ik werd zijn slachtoffer.

— Hoe moet ik dat begrijpen? vraagt de vreemdeling.

— De lentegod verhoorde mijn bede, zucht Wandé, maar hij druppelde wanhoop en dood in mijn hart.

De priesters zijn vrienden van de keizerin; daaraan heb ik niet gedacht en de keizerin haat mijn echtgenoot, prins Tuan.

— Ik ken de duivelse streken der priesters, zegt de vreemdeling, maar be- loof mij, prinses, dat gij die ongelukkige en uzelf geen leed zult doen, voor ik met uw echtgenoot heb gesproken. Wijs mij de weg naar hem.

Wandé zegt:

— Ga de gang links door. Daar zult gij een gewapende slaaf op een rieten mat voor het slaapvertrek van mijn heer vinden. Zeg hem, dat gij de prins wenst te spreken.

De vreemdeling bedankt haar en verlaat het vertrek.

Als een grote hond springt de slaaf op, als hij de vreemdeling ziet aankomen en met opgeheven zwaard wil hij zich op hem werpen.

De vreemdeling echter maakt een gebiedende handbeweging en zegt:

— Wek prins Thun, ik moet hem dringend spreken.

Hierna verdwijnt de slaaf om enige ogenblikken later de bezoeker in het slaapvertrek van de prins te brengen.

Prins Thun heeft zich van zijn legerstede opgericht en kijkt de binnenkomende verbaasd aan.

Hij herkent hem dadelijk als de vreemdeling die bij Signor Saltorelli was.

— Wat wenst gij, Lord Cheekman, dat gij mij op dit ongewone uur bezoekt? vraagt hij.

— Dat zal ik u zeggen, antwoordde Raffles, iets zeer buitengewoons. Ik zal u een vreemde geschiedenis vertellen.

Met een handbeweging nodigt de prins de Grote Onbekende uit om plaats te nemen en Raffles begint de geschiedenis van Anitai en Win-seng te vertellen.

— Mijn kostheer, Huen-Schang, een goudsmid, heeft een broeder, die tempelwachter in de tempel van Tsai-Soi is. Hij vertelde mijn gastheer de geschiedenis van een intrige der keizerin tegen uw echtgenote. Een zeldzaam toeval bracht de broeder van de door mij geredde Anitai in nauw verband tot de gebeurtenissen.

Kwo-saing, de man, die veertig draken doodde, de machtige hoofdcommissaris van politie van Peking, heeft Wing-seng overgeleverd aan de priesters van

Tsai-Soi; dezen hebben hem in een toestand van opgewondenheid gebruikt om een misdaad tegen uw echtgenote te plegen en hem daarna voor altijd stom gemaakt.

Enige uren geleden vernam ik, dat deze ongelukkige in uw huis is gebracht als vrouwenbewaker. Verdere onheilen voor u, prins Thun, vrezend, snelde ik hierheen om u alles mede te delen en het toeval was mij gunstig.

Toen ik een paar minuten geleden zonder uw huis te kennen hier kwam en de kamer van uw echtgenote binnentrad, kon ik nog juist verhinderen, dat zij zichzelf en de ongelukkige stomme man doodde.

Troost uw echtgenote, prins Thun, laat haar niet aan haar wanhoop over; dat offer zou te groot zijn.

De Chinees sprong op, vatte de hand van Raffles, drukte deze en riep uit:

— Ik dank u, Lord Cheekman, gij zijt de eerste ware vriend, die ik in mijn leven heb leren kennen. Gij hebt gelijk, mijn echtgenote mag niet het slachtoffer van die schurken worden, maar die ellendelingen zullen mijn wraak voelen.

— Haat de keizerin u? vroeg de Grote Onbekende.

Een bitter lachje speelde om de mond van de prins, toen hij antwoordde:

— Ja, omdat ik vriendelijk ben tegen de vreemdelingen en mijn best doe om zoveel mogelijk om mij heen te verbeteren. Zij vrezen, dat ik hun gunsteling, prins Tuan, dezelfde prins, door wiens toedoen de Duitse gezant werd vermoord, dat ik deze wrede, tyrannieke man met mijn aanhangers zal doen vallen om de troon te veroveren voor mijn zoon, Pu-Yi.

Daarom haat de keizerin mij als haar ergste vijand en meer dan eens ben ik ternauwernood aan haar sluipmoordenaars ontkomen.

Met sombere blikken, de armen gekruist over de borst, staat de prins enige ogenblikken voor Raffles; daarna rekt hij zijn hoge, brede gestalte uit, steekt Raffles zijn hand toe en zegt:

— Laat ons vrienden zijn. En mocht het geluk willen, dat ik de troon van dit rijk voor mijn zoon verover, dan staat al mijn macht tot uw dienst.

Beide mannen reiken elkaar de handen en bezegelen hun vriendschapsverbond met een stevige handdruk. Dan kust de prins Raffles op het voorhoofd en laat hem door zijn slaven naar de loogervertrekken van het paleis brengen.

Prins Thun echter begeeft zich naar Wandé en troost haar.

In deze nacht werd over het lot van China beslist.

HOOFDSTUK VII

DE HEKS VAN PEKING

Prins Tuan, de eerste onderkoning en plaatsvervanger van de keizer, heeft vele vrouwen, maar geen hunner vindt hij werkelijk schoon en begeerlijk.

Het leven in het paleis gaat zijn eentonige gang, de verveling drukt de prins, hij verlangt naar nieuwe, vreemde emoties.

Daarom verzamelt hij zijn eunuchen en mandarijnen om zich heen, die, op de grond liggend, naar zijn bevelen luisteren.

— Ik beveel u, mij de meest volmaakte schoonheid van het gehele Chi-

nese rijk te brengen.

De onderdanige mannen wrijven met hun hoofd over de grond als teken van gehoorzaamheid en de prins gaat naar zijn vertrekken terug.

Alleen de oude Kwo-saing, de verrader, loopt opgewonden heen en weer en mompelt:

— Ik weet, waar de schoonste vrouw van Peking is, die de prins zich wenst. Mijn wraak echter zal dan dubbel groot zijn. Ik zal hen vertrappen, die mij met de voeten hebben getreden.

Gaat naar huis, kinderen van het ge-

luk, zegt Kwo-saing, ik volg u weldra.

Na een poos worden zijn trekken levendig. Met jeugdig vuur springt hij op en roept:

— Ik heb het. Bali, de heks moet mij helpen om het meisje van de vreemdeling te roven.

Dan staat hij op en verlaat het paleis van prins Tuan.

Juist rijden enige riksha's voorbij, de straat in, tot aan het gebouw van het Londense gezantschap.

Kwo-saing herkent de Europeaan, die in een der voertuigen zit. Hij is Raffles.

Woedend balt de Chinees de vuisten en roept zijn slaven toe:

— Naar Hwang-se.

Daar woont in een oude pagode Bali, de heks van Peking.

Heimelijk sluipt de Mandarijn naar haar woning.

Een lichtstraal glijdt over haar sluw gelaat, als zij haar oude minnaar ziet.

— Wat wenst gij, Kwo-saing? vraagt zij.

Met fluisterende stem vertelt hij van de wens van prins Tuan, van Anitai's schoonheid, van haar roof, van de bevrijding door de vreemdeling, van zijn haat jegens de blanke duivel, van de broeder van het meisje, de priesters van Tsai-Soi en prins Thun.

Hij eindigt met de woorden:

— De vreemde duivel reed zoëven naar het gezantschapshotel. Ga nu in mijn draagstoel naar Huen-Schang bij wie hij woont. Vraag Anitai te spreken en zeg haar, dat haar broeder Win-seng op haar wacht.

Kwo-saing geeft zijn slaven de nodige bevelen en zij snellen met Bali naar de Chinese wijk.

Verscheidene uren verlopen, voor de draagstoel terugkeert.

Een woeste vreugde maakte zich toen van hem meester.

Hij hoort, hoe het jongemeisje zegt:

— Het is heel ver, waarheen gij mij hebt gebracht. Ik verzoek u, mij spoedig weer naar huis terug te brengen. Waar is mijn broeder Win-seng?

— Voor gij uw broeder kunt zien, moet ik een offer brengen aan de maan, opdat deze ons beschermt.

Zij heeft een offerschaal neergezet, met reukwerk gevuld en dit door middel van een gloeiende kool aangestoken.

Een blauwachtige damp stijgt op en vult het vertrek met een zoetige geur.

Een onbehaaglijk gevoel maakt zich van Anitai meester.

Kwo-saing, die achter een scherm verborgen staat, glimlacht van verrukking over de schoonheid van Anitai.

— Anitai, zegt de heks, de geest van uw broeder Wing-seng wacht u in het paleis van prins Tuan.

Ga in de draagstoel en snel naar hem toe.

Angstig hult Anitai zich in haar sluier en volgt de heks naar buiten.

— Zie daarboven de duizend lampen van Boedha fonkelen, zegt Bali. Zulk een licht zult ook gij worden, als gij niet meer naar de vreemdeling terugkeert.

— Waarvan spreekt gij, moeder? vroeg het jonge meisje sidderend. Mag ik niet meer tot mijn heer en meester terugkeren? Laat mij naar huis gaan. Wat heb ik gedaan?

Bange vrees maakt zich meester van de bloem van Pai-ho; eerst nu vermoedt zij het gevaar, waarin zij zich heeft begeben.

Zij trekt zich met een ruk los en wil vluchten.

De bevelende stem van een man doet haar echter nog meer schrikken.

Slaven snellen naderbij, grijpen de vluchtelingen, knevelen haar en slepen haar in de draagstoel.

Anitai ziet in het maanlicht de gestalte van Kwo-saing.

Hij neemt naast haar plaats en zo snel zij kunnen, lopen de dragers op zijn bevel voorwaarts.

Half onder de grond aan een zijweg der verboden stad bevindt zich een kleine metalen deur. Deze leidt naar het keizerlijk paleis.

Kwo-saing opent deze en dwingt de weerstrevende Anitai er door te gaan. Daarna dragen zij het meisje door de donkere gangen, tot zij opnieuw voor een deur staan.

Op deze deur klopt de mandarijn met onregelmatige slagen. De poort wordt

geopend en een reusachtige, geharnaste wachter staat in de deuropening.

Zodra hij de machtige Kwo-saing herkent, werpt hij zich op de knieën en laat hem met zijn begeleiders en Anitai binnentreden.

In een geheim vertrek, werpt Kwo-saing het meisje op de kussens, haalt een flesje uit zijn kaftan te voorschijn, opent het en giet een paar druppels in haar mond.

De scherpe reuk van de vloeistof doet Anitai weer tot zichzelf komen.

Langzaam opent zij de ogen, maar voor de fabelachtige pracht, die in het vertrek heerst, moet zij ze weer sluiten.

Opeens hoort zij de zachte stem van een vrouw, die tot haar zegt:

— Richt u op, ik zal u bedienen.

Anitai kijkt haar met een schuwe blik aan.

Zij draagt doorzichtige gewaden over de arm en in de handen houdt zij een gouden blad met schaal vol confituren, die gevuld zijn met de zoete, bedwelmende haschis.

— Anitai, sta op en laat u tooien, zoals het een vorstin betaamt, zegt zij, naderbij komend.

— Waarom? vraagt Anitai met trillende lippen.

— Om een machtig heerser te ontvangen. Als gij de liefde van zijn hart en de genegenheid zijner ziel hebt veroverd, zal alle geluk, alle denkbare pracht uw deel worden.

De welriekende, bedwelmende geuren, die uit de stoffen stromen, maken haar het denken moeilijk. De vrouw antwoordt echter glimlachend:

— Laat u tooien. De tijd vliegt. Denk

niet meer aan uw blanke meester.

Zij neemt de sluier van het gelaat der jonge vrouw. Onmiddellijk wijkt zij achteruit, valt op de knieën en kust de Turkse mulltjes van Anitai.

Deze wringt de handen en smeekt:

— Laat mij sterven, als onheil mij bedreigt. Ik behoor aan een Engelse Mandarijn. Waarom kust gij mijn schoenen?

— Omdat gij schoon zijt, zo schoon, dat gij een dochter van Boedha zoudt kunnen zijn en elk schepsel u moet aanbidden.

Maar kleed u nu. Nog schoner is de bloem getooid door bladeren en de edelsteen in de zachte glans van het goud. Zij proeft van de thee en eet een stukje van de haschisconfituren.

Vermoeider en zwaarder worden haar oogleden; zij heeft geen kracht meer om zich te verzetten en laat het geduldig toe, dat de vrouw haar ontkleedt en haar met de kostbare, doorzichtige stoffen omhult, die haar schoonheid bijna bovenaards maken.

— De roos van Peking, roept de dienaar met onverholen verrukking uit, als zij haar werk beschouwt.

Anitai hoort het niet meer; zij is op de zijden kussens van de divan neergeszonken en ingesluimerd.

Het zijachtige, zwarte haar hangt van de divan af tot op de vloer; het is met paarden en diamanten doorvlochten. Het wonderschone, blanke gelaat schijnt als uit marmer gehouwen.

Diepe stilte heerst rondom; als uitgestorven is het grote paleis.

Alleen de zachte ademhaling van de sluimerende Anitai verbreekt de dodelijke stilte.

HOOFDSTUK VIII

IN DE TEMPEL DER ZON

Toen John Raffles 's avonds thuis kwam, kwam de goudsmid hem met ontsteld gelaat tegemoet en deelde hem mede, dat Anitai in gezelschap van een vreemde vrouw het huis in de namiddag heeft verlaten en nog niet is terug-

gekeerd.

Onmiddellijk herinnert Raffles zich het honende lachje op het gelaat van Kwo-saing, toen hij deze 's ochtends ontmoette.

De Grote Onbekende besloot enige

uren te wachten om te zien of Anitai niet terug zou komen.

Als het tien uur is geworden, geeft hij de hoop op.

Hij roept zijn gastheer om met hem te overleggen, wat er te doen staat.

Wanhopig schudt de goede man het hoofd.

— Mijnheer, zegt hij, ik heb liever met rovers en moordenaars te doen dan met onze politie.

De politiechef Kwo-saing en zijn ondergeschikten zijn de grootste schurken van Peking. Als ik de keizer was, ik zou hen allemaal laten onthoofden. Zij persen ons, arme mensen, elk ogenblik grote sommen geld af en dreigen ons, als wij niet betalen, met de gevangenis.

— Een mooie handelwijze, zei Raffles.

Hij nam zijn hoed om het huis te verlaten.

Hij wilde naar de Engelse gezant gaan, om met diens hulp het verdwenen meisje terug te vinden. Als hij op straat komt, die door de maan beschenen wordt, komt uit de schaduw van een huis een jongen naar hem toe en vraagt:

— Zijt gij de blanke man, die het jonge meisje uit de handen van de politie redde?

— Ja, luidde het antwoord van Raffles. Wat wil je?

— Heer, fluistert de jongen, men heeft haar u ontstolen. Maar als gij mij een handvol Kash wilt geven, dan zal ik u ergens brengen, waar gij kunt verneemen, waarheen men haar heeft gebracht.

Lord Lister denkt enige seconden na.

Het kon een val zijn, waarin men hem wilde lokken.

Daar hij echter steeds op avonturen belust is, zegt hij tot de knaap:

— Ik zal je volgen. Wijs mij de weg.

Met snelle schreden gaat de jongen hem voor en brengt Raffles door een doelhof van ontzettend vuile straten.

Enige Chinezen, vijandig gezind tegenover vreemdelingen en juist uit een der opiumholen komend, treden Raffles in de weg en bedreigen hem.

Lord Lister is genooddaakt, zijn revolver te voorschijn te halen en in de

lucht te schieten.

Gillend slaan de Chinezen op de vlucht.

Steeds verder brengt de knaap hem en reeds zijn zij buiten Peking gekomen.

Velden en tuinen liggen aan weerszijden van de weg, die zij langs gaan.

Raffles weet niet meer, waar zij zich bevinden.

Eindelijk blijft de knaap voor de muur van een bouwvallige tempel staan.

Een geheimzinnig licht schijnt uit het vervallen gebouw.

Voorzichtig om zich heen kijkend gaat de Grote Onbekende stap voor stap voorwaarts.

Eindelijk ziet hij een vertrek dat gevuld is met vreemd opgezette dieren en skeletten.

Voor een kolenvuur hurkt Bali, de heks van Peking, geheimzinnige woorden mompelend.

Verbaasd kijkt Lord Lister naar het vreemde toneel, waarvan hij niets begrijpt.

Plotseling richt de oude heks haar hoofd op en kijkt de vreemdeling aan met haar spookachtige ogen.

— Het is goed, dat gij gekomen zijt, zegt zij, er is u een ongeluk overkomen.

— Wat weet gij daarvan? vraagt Raffles.

— Ik weet alles, zegt de oude vrouw, niets blijft mij verborgen. De geesten der lucht verkondigen mij alle geheimen. Ik zal het u bewijzen: gij zoekt een jong meisje.

— Gij hebt gelijk, antwoordt Raffles; kunt gij mij vertellen waar zij is?

De heks glimlacht veelbetekenend.

— Ik zal het u vertellen, als gij mijn hand vult met het goud der blanke duivels.

Raffles haalt een handvol goudstukken uit zijn zak, en werpt die in de schoot der oude vrouw, die ze verbergt met een voldaan grijnslachje in haar schoen.

Dan begint zij met een stok in het kolenvuur te porren, werpt er een wit poeder in, zodat dikke rookwolken opstijgen en de gestalte der heks in een nevel hullen.

Zij mompelt onverstaanbare spreuken en als die geëindigd zijn, zegt zij:

— Het gestolen meisje bevindt zich in het paleis van prins Tuan.

Zeg tot Huen-Schang, bij wie gij nu woont, dat hij u de weg wijst naar de tempel van de priesters der zon; zij alleen kunnen u helpen.

Ga nu heen, want gij hebt nog een verre weg af te leggen, anders is de ontvoerde voor altijd voor u verloren.

Weer komt de knaap, die Raffles heeft begeleid, naar voren en brengt hem na een wandeling van een uur naar zijn huis terug.

Hij geeft de jongen een beloning en wekt Huen-Schang.

Slaapdronken luistert deze naar het verhaal van zijn gast en naar diens verzoek om hem naar de Zonnetempel te brengen.

Eerst begrijpt hij niet, wat Raffles wil, maar eindelijk is hij er achter.

— Gij kunt niet verdwalen, Excellentie, zegt hij, de Pai-ho-straat leidt in een rechte lijn naar de tempel. Ik zal u een paard geven.

Het is reeds na middernacht, als Raffles de weg inslaat naar de tempel der zon.

Toen hij deze heeft bereikt en de marmeren trappen beklommen, treedt een priester der zon in een golvend, wit gewaad naar hem toe en vraagt hem, wat hij in de nacht in de tempel van het licht komt doen.

Het spookachtig licht van een onzichtbare vlam beschijnt hen.

— Ik ben een vreemdeling, antwoordt Raffles, en kom tot u, priester van het licht, om een werk der duisternis te verwijderen. Mijn macht is te gering, mijn kracht ontoereikend in uw land. Maar ik wil u met goud belonen, als gij mij helpt.

Hoor mijn naam, zegt Raffles, ik heet Lord Lister en in mijn geboorteland rekent men mij tot een mandarijn van de eerste klasse.

— Heeft het zulk een hoge waarde voor u, dat gij de wereld er voor zoudt willen doorreizen, vreemdeling?

— Ja, priester, het is meer waard dan alle schatten, want het is een onschuldig meisje.

— Boedha is hulpvaardig jegens hem, die verzoekt, onwillig echter jegens hem, die eist. Weet, vreemdeling, dat gij de eerste en enige vreemdeling zijt, die ik wil helpen, want gij zijt edel en goed.

Boedha is met u en zijn dienaren zullen u helpen.

Ga heen met de zegen van het licht. Gij zijt een uitverkorene. Haast u nu en keer terug, zoals ik u zei.

Raffles buigt diep voor de machtige priester en legt een aantal goudstukken op de stenen vloer.

Dan gaat hij langs dezelfde weg terug.

HOOFDSTUK IX

EEN SCHOT

Zware, slepende voetstappen naderden de kamer, waarin Anitai zich bevond.

De met goud bestikte gordijnen worden opzij geschoven door een magere hand en een kleine man met roofvogelachtige gelaatsuitdrukking, treedt het vertrek binnen.

Het is prins, Tuan, de keizerlijke tiran.

Langzaam en traag sluipt hij naar de slapende Anitai; langzaam heft hij de oogleden op, maar wat hij ziet, maakt

een eind aan zijn slaperigheid.

Prins Tuan vat haar hand.

Maar zij stoot hem terug en richt zich op.

— Wie zijt gij? Wat wilt gij? Ga weg, ik wil naar huis, roept zij op angstige toon.

De prins glimlacht en spreekt op vriendelijke toon:

— Gij zijt thuis en ik kan niet heengaan, want ik ben hier ook thuis. Ik ben de keizerlijke prins Tuan en de slaaf van uw schoonheid.

— Ben ik in het keizerlijk paleis? Je bent een schurk, want je liegt. Een keizerlijk prins rooft niet, antwoordt Anitai, hem met fonkelende ogen aanziende.

— Bij mij ben je, bij de broeder van de zoon en de maan, antwoordt prins Tuan, en bij mij zal je blijven, roos van Peking en heerseres worden. Een koningin van de zoon. Want je bent schoon als de zoon. Kijk, mijn kostbare bloem van Paiho, hoe bevalt je dat?

Hij haalt een met goud beslagen etui uit zijn kleed te voorschijn en geeft het Anitai.

Als verblind staart het meisje op kostbare, schitterende en fonkelende edelstenen, die in heerlijke kleuren, stralen.

— Roos van Peking, ik wil je de kostbaarste bloemen bezorgen, als ik je hand mag kussen. Ik zal de keizerin, de vertegenwoordigster van moeder aarde, roepen, opdat zij je ziet en je zegent.

— De keizerin? vraagt Anitai bevend. In Peking zegt men, dat zij wreed en tiranniek is. De dood en martelingen zijn haar vrienden en zij mishandelt de vrouwen van de keizer en uw vrouwen.

— Jou zal zij geen kwaad doen, roos van Peking, ik zweer het op mijn keizerlijk woord. Morgen hoop ik weer van je schoonheid te genieten. De zoon zij met je.

De prins gaat heen, het juwelentasje achterlatend.

Anitai werpt zich wenend op de divan. Zij smeekt alle goden om hulp en bijstand.

Plotseling voelt haar hand de revolver, die Raffles haar heeft gegeven.

Opeens treedt de keizerin binnen, vergezeld door de opper-eunuch Li.

— Wie ben je? vraagt zij met harde stem.

— Ik heet Anitai, ben een wees en de slavin van een Engelsman, luidt het antwoord.

Een ironisch glimlachje vliegt over het gelaat der Keizerin.

— Ik zal je laten doden. Geef haar zweepslagen, roept zij uit.

— Heb medelijden, smeekt het jonge meisje. Spaar mij.

Met kracht valt een slag op haar schouders neer en ontlokt haar een luide gil van pijn.

— Sla haar nog eens, beveelt de keizerin. De tong van deze slang zal aan banden worden gelegd.

Vooruit.

Opnieuw heft de eunuch de zweep op. Zonder te weten wat zij doet, haalt Anitai het wapen, dat Raffles haar heeft gegeven, te voorschijn en drukt af met gesloten ogen, zonder te weten op wie zij schiet.

Een knal weerklinkt... een woeste gil volgt, dan valt een lichaam met dof geluid neer.

Nu opent Anitai haar ogen en ziet de keizerin op de grond liggen.

Binnen een paar minuten is het vertrek, waarin Anitai zich bevindt, leeg. Niemand bekommert zich om haar. Zij zit als wezenloos op de divan en heeft nauwelijks de kracht om te denken.

Zij kan zich geen voorstelling maken over de gevolgen van haar daad.

Zij wist niet, dat de misdaad, die zij heeft begaan, met de dood wordt gestraft.

Waarom sloeg men haar? Zij had niemand kwaad gedaan. Zij had recht zich te verdedigen.

Hoe kwamen deze mensen er toe haar in het paleis op te sluiten en haar te willen dwingen prins Tuan lief te hebben?

Zij verafschuwt die lelijke man.

Hij komt haar voor als een griezelige vogelspin.

Dan denkt zij aan Raffles en aan zijn fiere mannelijke schoonheid.

Ook nu weer heeft zij haar redding aan hem te danken.

Liefkozend glijden haar slanke vingers over de loop van de revolver.

Dan kust zij het wapen en steekt het in haar zak.

Dromerig staart zij naar de deur.

Daar ontwaart zij het kistje met de edelstenen; zij neemt enige van de schitterende juwelen in haar hand en speelt ermee.

Zo verloopt wel een kwartier; dan doet een geluid haar opkijken.

Zij hoort, hoe een sleutel in het slot

van een verborgen deur wordt gestoken en met een zacht geknars wordt omgedraaid.

Angstig kijkt Anitai in de richting van het geluid.

Plotseling wordt een deur in het behang geopend. Een koude lichtstroom komt het vertrek binnen en een man, gehuld in een wit golvend gewaad, staat voor haar.

— Schrik niet, dochter des Hemels. Ik zoek u om u te bevrijden. De priesters van de zon zijn machtiger dan de keizer en zijn dienaren. Volg mij, opdat ik u geleide.

Als verdoofd door deze woorden, die haar de vrijheid beloofden, snelt Anitai op de priester toe, kijkt hem in het gelaat en stamelt woorden van innige dankbaarheid.

Deze fluistert haar toe:

— Spreek zacht. De vreemde mandarijn wacht u in onze tempel. Aan de priesters der zon blijft niets verborgen; vraag niet verder, volg mij.

Gebiedend strekt de priester de hand uit en wijst op de deur.

Anitai gaat er heen.

De priester legt midden in het vertrek een eigenaardige, zwarte steen neer, waarop met gouden letters geschreven staat:

De zon.

Dan ontsteekt hij poeder, dat met een scherpe, doordringende lucht het vertrek vult, gaat naar de deur, sluit deze zorgvuldig achter zich dicht, ontsteekt een kleine kaars en gaat de innig verheugde Anitai voor als gids door vele donkere lange gangen.

De weg komt de vluchtlinge eindeloos voor; de tocht duurt wel een uur.

Eindelijk wordt het al lichter en lichter om hen heen, en als de priester een deur heeft ontsloten, staat Anitai in de zonnige ruimte van een kleine tempel.

Zij hoort hoe de priester zegt:

— Gij zijt gered. Sluier uw gelaat, want gij staat in de stralen van de grootste aller koninginnen, de zon.

Dan wordt zij voor de tempel gebracht en met een luide vreugdekreet snelt zij naar Raffles, die met een draagstoel op haar wacht.

Enige uren later bevindt Anitai zich weer in het rustige huis van de goudsmid Huen-Schang en vertelt Raffles, nadat zij haar grote ontroering in een stroom van tranen heeft lucht gegeven, het vreselijke avontuur, dat zij met de keizerin heeft beleefd.

Met de grootste belangstelling luistert Lord Lister naar haar verhaal.

Hij kan nauwelijks afwachten, dat zij heeft uitgesproken, en opnieuw moet zij zich gereed maken om uit te gaan. In een riksha, die Raffles veel te langzaam gaat, spoedt hij zich naar het paleis van prins Thun.

Vol verbazing kijkt deze naar de Grote Onbekende, die met het jonge meisje bij hem komt, en volgens Chinees gebruik wil hij een maaltijd aanbieden.

Lord Lister bedankt echter hiervoor.

— Het is nu geen geschikte tijd, prins Thun, om ons met beleefdheden op te houden. Hoor, wat er gebeurd is. Het toeval heeft Anitai, de zuster van de ongelukkige Win-seng, als werktuig der wraak uitverkoren.

De keizerin is door haar hand gevallen.

Prins Thun denkt, dat Raffles krankzinnig is geworden. Hij houdt van verbazing de adem in.

Raffles ziet de uitwerking, die zijn woorden hebben teweeggebracht, en herhaalt:

— Ik spreek de zuivere waarheid, prins Thun, de keizerin is doodgeschoten.

Nog steeds kan de prins deze woorden niet geloven.

Een keizerlijke bode treedt binnen en bericht, dat de audiëntie, die de keizerin de prins die middag zou toestaan, ten gevolge van een plotselinge ziekte der keizerin, niet kan plaats vinden.

— Als het waar is, wat gij mij hebt meegedeeld, dan hebt gij er het grootste aandeel aan, als ik de keizerstroon bestijg, zegt prins Thun, want gij hebt dit meisje uit de handen van de schurk Kwo-saing gered en zij is daardoor de oorzaak geworden, die zulke grote gevolgen heeft.

Ik zal haar nu naar mijn gemalin brengen, daar is zij veilig. Daarna verzoek

ik u, met mij naar het paleis der keizerin te gaan.

Met tact zorgt hij ervoor, dat Anitai niets van Win-seng te zien krijgt. Hij heeft de ongelukkige een woning aangewezen in een afgelegen gedeelte van het paleis.

Nu begeeft hij zich met Raffles naar de Verboden Stad.

Slechts bij grote plechtigheden is het

een Europeaan veroorloofd een deel der Verboden Stad, zoals het reusachtige, keizerlijke paleis wordt genoemd, te betreden.

Geen enkele Europeaan heeft nog ooit één voet in het inwendige van dit gebouw gezet. Aldus is Raffles, de eerste, die onder geleide van de prins het paleis mag binnengaan.

HOOFDSTUK X

BIJ DE OPPER-EUNUCH

De Verboden Stad is eigenlijk geen aaneengesloten complex van gebouwen, maar wordt gevormd door dozijnen grillige bouwwerken en fraaie paleizen.

De wachters van het paleis beletten de vreemdeling het verdere binnendringen, als hij de inwendige gebouwen nadert.

— Ik wens de opper-eunuch Li te spreken, zei prins Thun.

Hij moest bijna een half uur wachten alvorens de almachtige vertegenwoordiger der keizerin verschijnt.

Met een onderdange glimlach begroet hij de prins en vraagt naar diens verlangen.

— Men heeft mij een zeer gewichtige audiëntie afgezegd, begint prins Thun, ik moet de keizerin beslist spreken.

— Het spijt mij zeer, luidt het antwoord van de opper-eunuch, doch de keizerin heeft bevolen, dat niemand haar mag storen. Gij moet uw verzoek schriftelijk indienen.

Vergeefs zoekt prins Thun en ook Raffles op het gelaat van de eunuch een aanwijzing te vinden, dat er iets buitengewoons moet zijn gebeurd.

Reeds wil prins Thun afscheid nemen, als Raffles hem te hulp komt. Hij wendt zich tot de opper-eunuch en vraagt:

— Spreekt gij Engels?

Li knikt bevestigend.

— All right, zegt Raffles. Dan zullen wij spoedig tot een resultaat komen.

Uit mijn woning is gisteren door de chef van politie in Peking, de man, die

veertig draken doodde, Kwa-saing, een jong meisje geroofd, dat aan mijn bijzondere hoede was toevertrouwd. Het is naar prins Tuan gebracht en nu zou ik gaarne willen weten, wat gij mij omtrent het gebeurde weet mee te delen.

De eunuch vertrekt zijn gelaat tot een brede glimlach en geeft ten antwoord:

— Ik bekommer mij niet om de privé aangelegenheden van prins Tuan.

— Dat is wederom een leugen, roept prins Thun op scherpe toon, maar het zou ook wel een wonder zijn, als zulk tuig, als gij zijt, de waarheid sprak.

Dan tast Raffles in zijn zak en haalt de revolver te voorschijn, waarmee Anitai het noodlottige schot heeft gelost.

— Kent gij dit wapen? vraagt hij en duwt het de opper-eunuch onder de neus.

Hij begint in te zien, dat hem het liegen niet meer zal baten en zich aan de voeten van de prins werpend, stamelt hij:

— Vergiffenis, keizerlijke heer. Ik zal u de waarheid vertellen. In de harem van prins Tuan is gisternacht een vreselijk ongeluk gebeurd. Een vreemde, een geschenk van de politiechef Kwo-saing, schoot met zulk een wapen op de keizerin.

Enige minuten heerst er stilzwijgen, dan vraagt prins Thun:

— Leeft de keizerin nog?

— Ja, antwoordt de opper-eunuch, maar ieder ogenblik is haar sterven te

verwachten.

— Waar is de keizer? vraagt prins Thun verder. Heeft hij reeds bericht gehad?

— Neen, geeft de opper-eunuch ten antwoord; overeenkomstig het bevel van de keizerin mochten wij hem niets mededelen.

— Het is goed, met een koele groet neemt prins Thun afscheid en verlaat met Raffles het paleis.

Als zij in de voor het paleis wachtende draagstoel zitten en naar de woning van de prins terugkeren, zegt de prins tot Raffles:

— Gij zijt een merkwaardig mens. Ik zou u bijna voor een werktuig des hemels houden. Gij hebt hier een verdorven dynastie omvergeworpen, en misschien China een beter lot doen toekomen; dat wil zeggen, als het mij gelukt prins Tuan voor te zijn en de keizer te redden.

— De Keizer? Dreigt er gevaar voor hem? vraagt Raffles.

— Ja zeker, Lord Cheekman. Prins Tuan zal hem uit de weg willen ruimen

om zelf de troon te bestijgen. Ik hoop, dat ik zijn plannen kan verijdelen. Het rijk zou anders een onmetelijk ongeluk tegemoet gaan.

— Wat wilt gij doen, prins Thun misschien kan ik u helpen? vraagt de Grote Onbekende.

Prins Thun denkt een ogenblik na en antwoordt dan:

— Wanneer het mij mocht gelukken, het testament van de overleden keizer in handen te krijgen, dan is voor prins Tuan de kans verkeken. In dat document werd hij uitdrukkelijk van de troonsopvolging uitgesloten.

— Waar ligt dat stuk? vraagt Raffles.

— In een geheime kast van de opper-eunuch Li. Niemand, behalve hij zelf, weet waar het verborgen is.

— Ik zal het u bezorgen, prins Thun, ik mag gaarne dergelijke opdrachten uitvoeren. Ik zal de troon van China voor u redden, zegt Raffles kalm.

Prins Thun moet even lachen.

Deze woorden klinken hem lachwekkend in de oren.

HOOFDSTUK XI

HET VISIOEN, OPGEWEKT DOOR EEN MORPHINE INJECTIE

De keizerin moeder, de heerseres van China, was gestorven.

Aan haar doodsbed bevinden zich de opper-eunuch en prins Tuan.

Beiden spreken fluisterend met elkaar.

— De dood moet zolang geheim worden gehouden, tot de keizer zijn moeder gevolgd is, zegt prins Tuan. Begeef u nog heden naar de onnozele keizer en maak hem duidelijk, dat het de wens, neen het bevel van zijn moeder is, dat hij zich doodt en haar volgt. Laat hem de keuze tussen de strop en het bladgoud. Morgenavond mag hij niet meer leven. Mocht hij te laf zijn, help hem dan.

— Hij zal het niet doen, Keizerlijke Hoogheid.

— Leg hem dan zelf de strik om de hals en wurg hem. Voor prins Thun de dood der keizerin verneemt, moet het gebeurd zijn, of wij zijn verloren, want dan zal hij het regentschap overnemen en de zwakhoofdige keizer tegen ons beschermen. Wij hebben geen tijd te verliezen.

— Neen, dat is zo, Keizerlijke Hoogheid. Prins Thun is omtrent alles ingelicht.

— Wat? Wie deelde hem dat mee?

— Een Engelsman, een der vreemde blanke duivels. Boedha moge hem vernietigen.

— Hoe wist die Engelsman dat?

— Hij bevrijdde het meisje, de slavine die Kwo-saing u zond, met de hulp van de priesters der zon.

— Hoe heet die hond?

— Lord Cheekman.

— Waar woont hij?

— Bij de goudsmid Huen-Schang, midden in de stad.

— Leeft hij nog?

Prins Tuan kijkt de opper-eunuch, die bevestigend knikt, met minachting aan.

— Je wordt oud, Li; je laat onze vijanden in leven.

Hij stampet op de vloer van nijd.

— Vooruit, breng de hond in het paleis. Hij moet verdwijnen.

— Hij is de vriend van prins Thun, waagt de opper-eunuch tegen te werpen.

— De hel moge Thun en zijn vrienden verslinden. Het gaat hier om de troon. Li, waarom talm je? Zend een gewapende macht naar de Engelsman. Met prins Thun zal ik wel afrekenen. Hij moet de Engelsman tot morgen volgen.

Het is bijna middernacht, als Raffles van de Engelse Club naar huis gaat.

Als hij zijn woning nadert, ziet hij de straat vol gewapende macht.

Dadelijk blijft hij staan en gaat, om zich rekenschap te geven van de aanwezigheid der soldaten, in een donker portaal van een huis.

Nu herkent hij, bij het onzeker licht van enige lampions, zijn gastheer Huen-Schang, geboeid, midden tussen de gewapende macht. Snel overlegt hij, of hij te voorschijn zal komen om te vragen, wat dat beduidt.

Opeens komt Kwo-saing, de chef van politie, dicht langs zijn schuilplaats.

Raffles heeft al zoveel Chinees geleerd, dat hij verstaat, wat Kwo-saing zegt.

Van uit zijn draagstoel spreekt hij met een nabijstaande politie-beambte.

— Is de blanke duivel nog niet thuis? vraagt hij.

— Neen, Excellentie, de soldaten verwachten hem elke minuut, klinkt het antwoord.

Nu weet Raffles genoeg. De aanwezigheid der soldaten geldt dus hem.

Onhoorbaar als een schaduw sluipt hij uit zijn schuilplaats langs de huizen en brengt zich in veiligheid.

Een half uur later vraagt hij binnen-gelaten te worden in het paleis van

prins Thun.

Op het grote binnenplein van het paleis staan honderden soldaten gereed. Niemand weet hier iets van.

Raffles stapet tussen de lange rijen slapende krijgslieden door en komt bij prins Thun, die, nog wakker, met zijn vertrouwelingen op bericht wacht.

Als de Grote Onbekende binnentreedt, komt er een vrolijke glimlach op het ernstige gelaat van de troonopvolger.

Hij steekt hem beide handen toe en zegt tot zijn vertrouwelingen:

— Deze man is het werktuig der Voorzienigheid voor het welzijn van China geworden.

De mandarijnen en generaals maken na deze woorden een buiging voor Raffles, die zij met belangstelling opnemen.

— Wat brengt gij voor berichten? vraagt prins Thun.

Lord Lister wijst naar een voornaam generaal en zegt:

— Ik verzoek uwe Keizerlijke Hoogheid, de generaal te bevelen mij zijn uniform te lenen.

Verbaasd kijken de prins en de anderen Raffles aan.

— Ik begrijp wel niet, welk doel gij beoogt, doch, daar ik aanneem dat het voor een goede zaak is, verzoek ik generaal Fung-wo, u zijn uniform af te staan.

De generaal volgt Raffles naar een zijvertrek.

De Grote Onbekende heeft weinig tijd te verliezen en verkleedt zich.

Slechts tien minuten zijn verlopen, als Raffles alweer op de prins toetreedt.

Deze herkent hem echter niet.

Is dat Raffles of generaal Fung-wo?

Door zijn vermommingskunst heeft Lord Lister zijn gelaat zo goed veranderd, dat hij een dubbelganger lijkt van de generaal.

Als prins Thun hem eindelijk herkent, slaakt hij een kreet van verbazing.

Haastig neemt hij afscheid en verlaat het paleis, en gaat naar zijn woning.

Hij haalt verlicht adem, als hij de soldaten nog wachtend ziet staan.

Kwo-saing, de doder van de veertig draken, praat met de officieren van de troep, als Raffles naar hen toe stapet.

Diep buigen de aan slaafse onderwer-

ping gewende soldaten voor de in met goud bestikte uniform geklede generaal.

— De Keizer beveelt u, mij te volgen.

Dadelijk springen de soldaten over-eind en stellen zich op.

Gehoorzaam zet de kolonne zich in beweging en volgt de Grote Onbekende naar het paleis van de Keizer.

Zwijgend gaat het voorwaarts. Geen woord wordt er gesproken. Slechts de officieren vragen onderling, wie de generaal is, die voorop loopt.

— Generaal Fung-wo, fluistert een van hen, de vriend van de onderkoning Li-hung-schang en van prins Thun, luidt het antwoord.

Kwang-Hsu, de ongelukkige keizer van China, zit in zijn kamer en speelt met tinnen soldaatjes.

Hij wist misschien niet eens, welke gewichtige rol hij in de wereldgeschiedenis speelde. Hij is volkomen tevreden, als de opper-eunuch Li hem nieuw Europees speelgoed brengt of hem een penseel geeft, waarmee hij onder staatsdocumenten zijn naam schildert.

De ongelukkige keizer weet niet eens, wat dat alles betekent. Het kon een doodvonnis, een benoeming of ontslag van een ambtenaar zijn. Het kon oorlog betekenen en duizenden het leven kosten. Kwang-Hsu schildert zijn naam onder alles, wat de opper-eunuch hem voorlegt.

Op dat ogenblik treedt deze binnen.

— Er is China een groot ongeluk overkomen. De Keizerin moeder is overleden, begint hij, voor de troon staan blijvend, waarop de Keizer heeft plaats genomen.

— Is mijn moeder dood? vraagt nu Kwang-Hsu.

Hij is niet zo onnozel, om geen begrip van de dood te hebben.

Een korte poos bewaart de keizer het stilzwijgen en staart de opper-eunuch aan, dan verbergt hij zijn gelaat in zijn tunica en begint te schreien.

De opper-eunuch verbaast zich, dat de keizer tot deze gevoelsuiting in staat is.

Eindelijk heft de heerser het hoofd omhoog, kijkt de opper-eunuch met

betraande ogen aan en vraagt:

— Kan ik mijn moeder zien?

— Neen, antwoordt Li. Gij kunt haar niet zien, maar het is de wens van de overleden keizerin, dat gij haar volgt.

— Volgen? Moet ik mijn moeder volgen? Hoe kan ik dat?

— De Keizerin Moeder, zegt de opper-eunuch met zelvende stem, bevindt zich nu in het eeuwige rijk van Boedha.

De opper-eunuch haalt een dun zijdepapertje te voorschijn, opent het voorzichtig en legt twee dun geplette stukjes bladgoud, ter grootte van een gulden, op zijn hand.

— Wat beduidt dat? vraagt Kwang-Hsu.

— Dat beduidt de weg naar de Keizerin Moeder.

— Deze blaadjes goud?

— Ja. Gij neemt ze in de holte van uw hand, houdt uw mond er boven en haalt diep adem. Dan zal het blaadje goud in uw mond vliegen, op uw luchtpijp gaan liggen, en binnen een paar minuten zult gij bij uw moeder zijn.

De keizer zet grote, verschrikte ogen op en kijkt met een uitdrukking van ontzetting naar de blaadjes goud.

Hij ziet de spottende glimlach niet, die op het gelaat van de opper-eunuch verschijnt.

— Als gij deze weg niet wenst, zegt Li dan heb ik hier nog een zijden koord. Ook dit zal u de weg wijzen. Gij legt het om uw hals en wurgt u.

Gij hebt dus de keuze van de dood tussen de strop en het blaadje goud, neem een beslissing.

De keizer laat een luide angstkreet horen.

— Moet ik sterven? vraagt hij.

— De Keizerin Moeder wenst het.

— Neen, roept Kwang-Hsu, dat kan zij niet willen, ik wil niet sterven, ik wil leven.

Opnieuw verschijnt er een spottend glimlachje op het gelaat van de opper-eunuch.

— Wat de Keizerin Moeder zegt, moet gebeuren. Buig u voor haar, Kwang-Hsu en onderwerp u aan de wil van haar.

Het koude angstzweet komt de keizer op het voorhoofd, zijn handen houden

krampachtig, als zoeken zij steun, de leuning van de stoel, waarop hij zit, vast.

— Ik ben de keizer. Ik zal u niet gehoorzamen, roept hij. Ik zal prins Thun en mijn soldaten roepen, opdat zij mij helpen.

— Uw woorden zullen vergeefs zijn, Kwang-Hsu, doe wat ik u zei. Neem deze opiumsigaretten, dezen zullen u bedwelmen en u de weg gemakkelijker maken.

Hierna verlaat hij met de wacht het vertrek.

Wenend werpt de heerser van het Hemelse Rijk zich in de kussens en krabt in zijn angst voor de dood de zijden met goud geborduurde overtrekken stuk.

Even later richt hij zich op en denkt na over een middel tot redding.

Hij opent het raam en kijkt in de tuin.

Twee met schilden en speren bewapende eunuchen lopen voor het raam op en neer.

Hij gaat naar de deur en opent deze.

In het voorportaal zit Kwo-saing, de doder van de veertig draken en chef van politie te Peking, met enige beambten en kijkt de ongelukkige keizer met een grijnslach aan.

Kwo-saing is de vertrouweling van de opper-eunuch Li, en aan hem is de bewaking van de keizer opgedragen.

— Wie zijt gij? vraagt de keizer.

Kwo-saing werpt zich op de grond, raakt de vloer met zijn voorhoofd aan en antwoordt:

— Zoon des hemels, ik ben Kwo-saing, de politiechef van Peking.

— Roep prins Thun bij mij, beveelt de keizer en laat soldaten komen.

— Zoon des hemels, zegt Kwo-saing, ik zal uw bevel overbrengen aan Zijne Excellentie opper-eunuch Li.

De keizer stampt op de vloer en roept:

— Ik wens niet, dat Li iets van mijn bevel verneemt. Zend een slaaf naar de wacht en laat soldaten komen.

Kwo-saing ziet in, dat hij de keizer moet geruststellen en antwoordt:

— Zoon des hemels, ik zal uw bevel ten uitvoer brengen.

Kwo-saing is naar de opper-eunuch gesnelde om deze de wens van de keizer mee te delen.

— Ik zie wel in, zegt Li, dat die man niet de hand aan zichzelf zal slaan.

Weldra daarna wordt de deur van het keizerlijk vertrek geopend en de keizer kijkt blij verrast op, want hij denkt, dat de redding nabij is.

Hij wijkt sidderend terug, als hij de vormloze, logge gestalte ontdekt van de opper-eunuch, vergezeld van Kwo-saing.

— Wat wilt gij? vraagt hij met van angst sidderende stem.

— Gij weet, waarvoor ik kom, antwoordt de opper-eunuch, ik zie, dat gij het bevel van de Keizerin Moeder niet opvolgt. Maak u gereed, dan zal ik u helpen.

Nu roept de keizer in zijn wanhoop luid om hulp.

Een wilde worsteling tussen hem en de twee mannen begint.

Hij is echter tegen de lichaamskracht van de opper-eunuch Li niet opgewassen.

De keizer valt op de vloer, de opper-eunuch zet zijn knie op zijn borst en trekt de strik dicht.

Een laatste, half gesmoorde kreet om hulp klinkt, de ogen puilen de ongelukkige keizer uit het hoofd, zijn gelaat wordt blauwrood, nog een laatste wanhopige poging met gebroken kracht wordt gedaan, om zijn beul af te weren, dan verliest hij het bewustzijn en sterft.

Niet eerder laat Li zijn slachtoffer los, voor alle levenstekenen zijn geweken.

Op dit ogenblik klinken buiten wapengekletter en commando's.

Verschrikt kijken de twee beulen elkaar aan.

Wat zou dat beduiden?

— Ga naar het park, zegt de opper-eunuch tot de chef van politie, en kijk wat de soldaten op deze tijd hier te zoeken hebben.

Hij zal het antwoord spoedig vernemen.

De deur wordt opengeduwde en een Chinees generaal treedt met de sabel in de hand en door een stuk of twaalf

officieren gevolgd, het vertrek binnen en overziet met één blik het drama, dat zich hier heeft afgespeeld.

— Wat wilt ge? vraagt de opper-eunuch. Wie geeft u het recht om hier binnen te dringen?

De generaal neemt de opper-eunuch met een verachtelijke blik op, wijst op de chef van politie en zegt tot zijn officieren:

— Neemt die man gevangen en brengt hem naar buiten.

Dadelijk werpen zich enige officieren op de sidderende Kwo-saing, pakken hem bij de armen en slepen hem weg.

Met een snelle blik ziet de opper-eunuch wat er met hem zal gebeuren.

— Gij zijt generaal Fung-wo, roept hij met gebiedende stem, en gij zult wel weten, dat gij u met 't binnendringen in het keizerlijk paleis aan het hoofd van keizerlijke soldaten hebt schuldig gemaakt aan een vergrijp, dat u de dood zal kosten.

Generaal Fung-wo glimlacht met minachting en meet de opper-eunuch met een ironische blik van hoofd tot voeten.

Dan antwoordt hij kortaf:

— Geweld gaat boven recht.

Met een kleine handbeweging wendt hij zich tot de officieren en er volgt een nieuw bevel:

— Neemt ook hem gevangen.

Nu ontstaat een wanhopige worsteling tussen Li en de officieren.

Vijf man zijn nodig om de reuze sterke eunuch te boeien.

Onmiddellijk wordt hij door generaal Fung-wo gefouilleerd.

Tandenknarsend en vloekend, moet de opper-eunuch zich dit laten welgevallen.

Een zegevierende uitdrukking verschijnt in de ogen van generaal Fung-wo, als hij uit de borstzak van de opper-eunuch een aantal geheime waardevolle staatsdocumenten te voorschijn haalt, die in een portefeuille zijn gesloten.

De generaal verlaat het paleis, stelt posten van zijn soldaten voor de deuren op, lost de wachten bij de poorten der verboden stad af en bezet ze eveneens met zijn militairen. Dan marcheert hij naar het paleis van prins Tuan.

Zwijgend trekken de kolonnes door de verlaten straten, als zij plotseling worden opgeschrikt door verwijderde schoten en geschreeuw.

De generaal, die aan het hoofd gaat, luistert even daarnaar.

Hij hoort, dat de schoten uit de richting van het paleis van prins Tuan komen.

Dadelijk beveelt hij looppas, om de nog tamelijk lange weg sneller af te leggen.

Met kolfslagen drijven de soldaten de meegenomen opper-eunuch Li en de man, die veertig draken doodde, Kwo-saing, voor zich uit.

Prins Tuan had diezelfde avond al zijn vertrouwde raadgevers om zich heen verzameld en hun de mededeling gedaan, dat de Keizerin was gestorven.

— Nu komt het er op aan, zegt hij, mandarijnen, generaals en vrienden van de goede zaak, gij hebt mij tot uw aanvoerder gekozen en mij trouw gezworen tot in de dood.

Gij weet, dat het mijn voornaamste plicht is, China tegen de hebzucht der vreemde blanke duivels te beschermen en dat het mijn lijfspreuk is: China voor de Chinezen.

De vreemdelingen beijveren zich om ons volk met helse kunsten te vergiften en hen met minachting voor de drager van het drakengewaad te vervullen.

Prins Thun en keizer Kwang-Hsu ondersteunen de vreemdelingen en zien niet in, dat zij daarmee een zeer verachtelijk misdrijf begaan.

De vreemde honden moeten uit China weg en ons land moet van hen gezuiverd worden.

Wilt gij mij daarbij helpen?

Een geestdriftig Ay-ay, klinkt uit de verzamelde mandarijnen en generaal op.

Trots kijkt prins Tuan op hen neer.

Zijn roofzuchtig gelaat verwringt zich tot een voldaan glimlachje, als hij vervolgt:

— Thans, nu de keizerin dood is, is eindelijk de dag gekomen, die ons vrijheid en wraak brengt. Verzamelt u om de vanen van de rode draak, die ik in mijn hand houd. Het bloed van alle vreemdelingen moge eindelijk de straten

van Peking kleuren. Niemand mag worden ontzien. Het gele gevaar moge de wereld zo doen sidderen, dat geen vreemde duivel het ooit weer zal wagen ons land te betreden.

Prins Tuan gaat op het tapijt zitten en een luid gemompel van bijval wordt gehoord.

Op dat ogenblik staat generaal Poh-Loh op.

Hij is gekleed in de oude dracht der Tartaarse veldheren.

De ogen van de generaal schitteren, als hij zegt:

— Verheven zoon der zon. Wanneer gij de mening van uw onderdanige dienaren wilt vernemen, zo luister: Voor prins Thun met zijn generaals en vertrouwelingen gedood zijn, kunnen wij ons plan niet uitvoeren. Prins Thun is een vriend der vreemdelingen en van hun zeden. Met het eenvoudige volk in Peking gaat hij om als met zijns gelijken.

Hij is Europees gekleed, bezoekt de koffiehuisen en richt scholen op, waarin hij ons volk de kunst van het lezen bijbrengt, zodat ze de duivelswoorden van de vreemdelingen in hun kranten leren verstaan. Prins Thun moet gedood worden.

Opnieuw betuigt de verzamelde menigte luide bijval.

Daarna staat prins Tuan op en vraagt nogmaals het woord:

— Generaal Poh-Loh heeft gelijk. Nog deze nacht moet dat geschieden. Neemt onze soldaten mee om prins Thun te overvallen. Zijn dood moge de grondslag worden van onze heerschappij.

Dood aan prins Thun en zijn vrienden.

Prins Tuan heeft zijn rede geëindigd. Juichende, brullende bijvalsbetuigingen klinken omhoog uit de kelen van zijn aanhangers.

Daarna zendt de prins zijn adjudant naar de kazerne der Tartaarse garde, met bevel deze te alarmeren.

Na verloop van een half uur zijn de soldaten voor het paleis van prins Thun aangekomen.

Prins Tuan geleidt zijn troepen persoonlijk naar het paleis van zijn vijand.

Dit ligt tamelijk ver van Peking in een kleine voorstad en omgeven door een groot park.

De wachten van de prins bemerken direct het gevaar en openen de poorten niet, als prins Tuan verlangt binnengelaten te worden.

In plaats hiervan alarmeren zij de soldaten, en na een paar minuten zijn de ramen van het prinselijk paleis met manschappen bezet.

Prins Thun stapt naar het raam en vraagt wat die overval betekent.

In verhouding tot de troepen der Tartaren is het echter slechts een klein aantal te noemen.

— Geef u over, luidt het antwoord, gij zijt wegens hoogverraad aangeklaagd, en de dood schuldig.

Prins Thun rukt zijn revolver uit de gordel en schiet het wapen in de duisternis af.

Dit is het signaal tot de strijd.

Het valt de Tartaarse bender echter niet gemakkelijk het paleis binnen te dringen.

Met bewonderenswaardige dapperheid slaan de tegenstanders de aanval af.

De Tartaren nemen nu hun toevlucht tot een andere strijdwijze; zij steken het paleis in brand.

Daar dit op Chinese wijze van hout is opgetrokken, breidt het vuur zich snel uit en noodzaakt de verdedigers hun posten te verlaten.

Krakend stort de voormuur van het gebouw in en weldra ontstaat een woedend gevecht tussen de roofgierige horden.

Alle soldaten van prins Thun hebben zich tegen vijf of zes man te verdedigen. De aanvoerder zelf vecht als een leeuw.

Hij bloedt reeds uit verscheidene wonden. Naast hem strijdt generaal Fung-wo, die met zijn troep te hulp is gesnel. Zij staan voor de deur van het vrouwenverblijf en aan hun voeten liggen de gesneuvelden. Plotseling krijgt de generaal een schot in de borst en stort ineen.

Met een zegevierend geschreeuw vallen de Tartaren als een bende bloedhonden prins Thun aan, die zich nog slechts

met het zwaard in de vuist kan verdedigen.

Prins Tuan staat achter de aanvallers en beveelt de Tartaren de prins levend gevangen te nemen.

Het gelukt echter niemand de dappere prins in handen te krijgen, daar diens zwaard snel als de bliksem neerkomt, op ieder, die hem durft naderen.

Als alle moeite vruchteloos schijnt, grijpt generaal Poh-Loh zijn zweep met loden kogels en slingert die de prins als een lasso om het lichaam.

Met een duivelse lach trekt Poh-Loh de prins met een ruk op de grond. De Tartaren springen naderbij en ontrukken hem het zwaard.

— Terug, schreeuwt prins Tuan, het leven van de prins behoort mij toe.

Hij heeft een dolk in de hand en springt op de prins toe om hem het staal in het hart te stoten.

— Vervloekte hond, schreeuwt hij tot de prins, aan jou hebben wij het ongeluk van China te danken, maar ik zal het Hemelse Rijk van je bevrijden. Sterf.

Prins Thun kijkt koel en rustig in de ogen van zijn aanvaller, die van haat fonkelen. Hij kent geen doodsangst.

Prins Tuan heft zijn hand reeds op. Generaal Poh-Loh en de Tartaren kijken in gespannen aandacht toe. Plotseling gaan de gordijnen voor de ingang van het vrouwenvertrek uiteen, Win-seng snelt naar buiten en springt als een hond op prins Tuan toe, smijt hem op de grond en bijt hem de strot door.

Het volgend oogenblik verplettert de strijdbijl van generaal Poh-Loh de schedel van Wing-seng, maar nog in zijn doodstrijd laat de dappere jongeling het schokkende lichaam van prins Tuan niet los en blijft zo op zijn slachtoffer liggen.

Prins Thun heeft zich met een krachtige ruk uit de lasso weten te bevrijden, grijpt een zwaard van een der Tartaren en snelt op de generaal toe. Deze rukt zijn revolver uit zijn gordel en vuurt.

Prins Thun, in de bovenarm getroffen, wankelt een oogenblik, grijpt dan met zijn linkerhand het zwaard en met

een meesterlijke houw slaat hij de generaal neer.

Woedend beantwoorden de Tartaren de val van de aanvoerder en een laatste wanhopige strijd begint.

Plotseling klinken voor het paleis commando's, de Tartaren kijken verbaasd op; een goed gericht salvo weerklinkt, een hoerageroep wordt vernomen en voor de Tartaren kunnen vluchten, werpen soldaten met gevelde bajonet zich op hen, aangevoerd door een Chinees generaal.

Kolfslagen vallen op de kale hoofden der Tartaren; schreeuwend nemen zij de vlucht en het volgende oogenblik salueert voor de uitgeputte prins Thun, generaal Fung-wo, alias John Raffles. Hij meldt zich aldus:

— Majesteit, ik heb de troon van China voor u gered.

Prins Thun kan nog juist met een pijnlijk glimlachje de redder in de nood danken, voor hij uitgeput op de grond zinkt.

Raffles draagt hem met enige officieren naar een divan en zendt boden naar de geneesheer van het Engelse gezantschap, opdat deze zal komen om de prins te verbinden.

Weldra verschijnt de geroepen arts en na een rusttijd van twee uur is prins Thun in zoverre hersteld, dat hij het bericht kan aanhoren van Lord Lister, die nog steeds in de kledij van generaal Fung-wo bij zijn legerstede vertoeft.

Het meest waardevolle zijn de aan de opper-eunuch Li ontnomen staatspapieren, die het laatste edict der keizerin bevatten.

Hierin wees de keizerin Pu-Yi, de zoon van prins Thun, na de dood van de keizer Kwang-Hsu, als diens opvolger aan.

Prins Thun echter moest tot aan diens meerderjarigheid het regentschap op zich nemen.

Nog dezelfde dag vertrekt prins Thun naar de Verboden Stad en verzamelt de mandarijnen en anderen groten van het rijk om zich heen tot het beleggen van de kabinetsraad.

Als Raffles de volgende dag in Euro-

pese kledij bij de keizer zijn opwachting maakt, neemt hij op het binnenplein het schouwspel waar van de afranseling van Kwo-saing, de doder der veertig draken.

Hij kan een glimlach niet onderdrukken, als de uitvoerder van de straf, voor hij deze toedient, aan de politiechef een schrijven voorleest:

Op bevel van Pu-Yi, onze almachtige heerser en zoon der zon, ontvangt Kwo-saing, de man, die veertig draken doodde, veertig zweepslagen en wordt van al zijn waardigheden vervallen verklaard.

De opper-eunuch Li wordt tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld.

Wanneer het vonnis is voorgelezen, komt de geneesheer binnen, om de wond van de prins te verbinden.

Raffles zelf is ook gewond, maar heeft zelf de wond aan zijn benen verbonden. Hij vraagt enkele inlichtingen aan de dokter en deze verzoekt hem de wond te mogen zien.

Ook prins Thun dringt hierop aan en Raffles vlijt zich neer op een divan, terwijl de dokter zich over zijn wond buigt.

Een gevoel van rust komt over hem, terwijl hij daar ligt in de naar Chinese trant gemeubileerde kamer. Hij kijkt door het venster en ziet nog juist een pilaar van een der in de nabijheid staande paleizen. Het vreemde avontuur, dat hij in dit drakenland heeft beleefd komt hem als onwerkelijk voor en als hij daar zo ligt en de handen van de dokter over zijn wonden voelt tasten, vraagt hij zich af of dit alles wel werkelijkheid is. Alles schijnt een ogenblik met hem in het rond te draaien.

Dan kijkt hij weer strak naar de kolom van het paleis. Is dat wel een kolom?

Even sluit hij de ogen.

Hij is in de kamer, in zijn huis in de Cromwellstreet en over hem heen staat de dokter gebogen.

Als hij vraagt wat er met hem is geschied, herinnert hij zich, nog voor Charles Brand, die naast de dokter staat, een woord kan zeggen, de drie inbraken op die nacht in december en waarvan de derde bijna was mislukt.

Als de dokter is vertrokken, vraagt hij aan Brand, of hij al die tijd bewusteloos is geweest.

Zijn vriend schudt het hoofd en zegt:

— Je hebt enige dagen en nachten achtereenvolgens ten gevolge van de zeer sterke morfine injectie.

Nu vraagt hij naar de geheimzinnige Chinees, die op die bewuste avond zijn slaapvertrek is binnengekomen, maar als Brand de schouders ophaalt en zegt van geen Chinees af te weten, dan begrijpt hij wat er geschied is.

Hij heeft in zijn diepe morfine slaap dat alles gedroomd.

Hij peinst nog lang treurig over het verlies van Anitai, de zwarte roos van Pai-Ho en het enige, dat hem vermag te troosten, is de herinnering aan de gerechte straf, die Kwo-saing heeft moeten ondergaan. Kwo-saing, de man, die veertig draken doodde.

Ook denkt hij nog lang na over een visioen, dat hij in zijn droom had van een paar mannen en een vrouw; een der mannen richtte een revolver op hem, terwijl hij op een divan lag.

Dat droombeeld vervaagt echter al heel gauw. Het andere visioen neemt al zijn aandacht in beslag...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

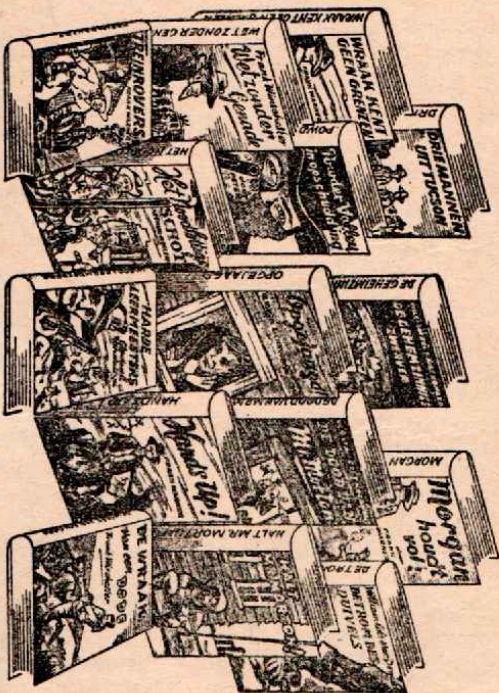
De Sandwichman

15 nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
meer f 5.- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Neodlotige schot door Arthur Maclean
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De vrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige zwaerver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dultvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heeden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007